

Ради Радев

Обаждане за смърт

Квартал „Рентън“ беше беден и отдалечен от центъра на град Лок Хевън. Уличните лампи в по-голямата си част бяха изпочупени и понякога през нощта да се разхождаш тук бе опасно. Само за обикновените хора обаче.

Беше лято, но бе късно през нощта, и по улиците на квартал „Рентън“ почти нямаше минувачи. На това разчиташе и един мъж, който дебнеше в мрака. Нощта бе студена. Звездите се виждаха ясно и човекът, който дебнеше, можеше добре да различи Голямата Мечка.

Съвсем близо до жилищният блок имаше тъмно петно, до което светлината на уличните лампи не достигаше. Дебнещият мъж се притаи зад едно от по-дебелите дървета. Чакаше. Не можеше по това време да няма някой окъснял, някой, който трябваше да се прибере вкъщи точно сега.

Най-после мъжът, който дебнеше, дочу стъпки. Погледна за миг, като продължаваше да се прикрива в мрака. Фигурата, която идваше бе младежка. Някакъв тийнейджър крачеше бързо тъмнината. Ако беше пиан или надрусан щеше да е добре. Щеше да бъде по-лесна плячка. Но не – силуетът крачеше твърде бързо и уверено. Явно добре познаваше пътя, дори и в тъмното. Тийнейджърът наближи съвсем до Дебнещият.

Мъжът изскочи и с няколко крачки се озова зад младежа. Хвана го с лявата ръка през врата, а с дясната му запуши устата.

Момчето бе на около осемнайсет години. Ниско, слабичко и мургаво. Имаше черни коси и очи в същия цвят, които лъщяха диво в мрака. Беше облечено в черен анцуг с червени кантове. Нагоре носеше бяла тениска с щампа на „Великолепната Четворка“.

Младежът се опита да ухапе нападателя, да го удари с лакът и дори да ритне назад. Мъжът стегна лявата си ръка около шията му и почти го повдигна. Така прекъсна напирания вик на младежа, а дясната ръка на атакувания го задави до безмълвно мучене.

Мъжът започна да придърпва настрани от блока момчето заднешком. Колчем усетеше мускулите му да се напрягат, веднага пристягаше хватата.

Нападателят успя да завлече жертвата си на около петдесетина ярда от блока. Наоколо не се виждаше никой, улицата напомняше пустиня. Мъжът удари тийнейджъра с юмрук в слепоочието. Той се затръшка наново. Мъжът го удари още няколко пъти в главата. Макар и замаян, младежът почти успя да извика.

(писъкът му обаче бе глух и почти нямаше сила)

Мъжът го пусна и започна да бие с двете ръце. Усети топла кръв по

кокалчетата на ръцете си. Някак си отдалеч видя как движенията на жертвата му се забавят и стават все по-слаби.

Лицето на мургавото момче заприлича на маска за Хелоуин. Разбитите му устни му сякаш се цупеха.

Нападателят се изправи. Юмруците го боляха. Жертвата обаче бе все още жива и на всичко отгоре хрипеше и пъшкаше немощно. Мъжът започна да рита. Бавно. Силно и тежко. Само в главата. Злият мъж имаше чувството, че шумът от ритниците му се чува на километри.

Момчето притихна. За всеки случай обаче, нападателят скочи върху него няколко пъти. Тялото бе меко и топло; отпуснато и безпомощно като изгърбушена възглавница. Замириса на кръв; онзи специфичен аромат, който напомня ръждиво желязо, но е специфичен по своему: влиза направо в мозъка ти и те кара да освирепееш.

Един глас заговори направо в главата на убиеца:

– Сега искам да извадиш онова острие, което носиш в тебе.

Мъжът извади ножа и го отвори с щракане. Попита:

– Защо, Самаел? Та той е вече мъртъв!

– Искам да нарисуваш нещо на левия му крак...

ТЕЛЕФОНИ „ФИНЕРОН“

1.

В редакцията на вестик „Ню Лайф“ отново спореха кой ще пише по новината на деня. А тя беше, че някой продава мобилни телефони от шесто поколение (с холограмен видеотрансфер и всякакви други екстри) на кретенско ниски цени.

Дейвид Робинс отново бе дошъл със закъснение на работа. Той обаче го правеше толкова често, че ако случайно пристигнеше навреме, всички негови колеги журналисти щяха да се смеят. Дори вече не си правеше труда да се извинява.

Телефонът в кабинета на Робинс извънтя. Беше главния редактор – Джон Лий. Викаше го в неговия кабинет.

Дейвид влезе след кратко служебно почукване и стандартния кратък рев: „Влез!“. Разположи се на широкия кафяв кожен диван срещу бюрото на шефа. В кабинета миришеше на кожа и на хартия.

Очилата на Лий бяха с масивни рамки, дебели стъкла и много диоптри. Правеха му да изглежда едновременно оцъклен, разноглед и строг. Шефа имаше вечно разрошена буйна чуплива коса; носеше и брада, която се сливаше с нея.

Главния редактор отегчено предложи:

– За какво си избираш да пишеш?

– Зависи колко гаднотии има за днес.

Джон Лий замислено почеса черната си гъста и къдрава брада. После обяви:

– Има два слуха, които мисля че трябва да се проучат. Едната е за сериен убиец, който изрязва свастики по телата на жертвите си.

– А другата?

– Другата е за някакви клетъчни телефони от последно поколение. Нещо, което не е предлагано досега на пазара.

Дейвид праметна тлъстичката си ръка върху облегалката на дивана. Гнусливо отбеляза:

– Това за серийния убиец звучи гадно. Не искам да виждам трупове. Особено да душа около тях. Мисля да се заема с мобилните телефони. Какво по-точно им е особеното?

– Поддържат холограмен видеотрансфер помежду си. И всички

други екстри, за които можеш да се сетиш. Поне това сме научили досега.

– Холограмен видеотрансфер? Искаш да кажеш като в онези филмчета „Фарскейп“ и „Вавилон 5“? Можеш да виждаш триизмерно събеседника?

– Предполагам. Досега не сме успяли да се доберем до нито един. Но според слуховете поддържат 3D връзка. Виждаш този когото говориш умален, но в три измерения. Все едно е пред тебе. Видеотелефони от последно поколение. И като цяло изглеждали необичайно. Искам снимка. А ако успееш да донесеш един – още по-добре.

Дейвид стана. Стърчеше доста над главния редактор, който продължаваше да седи зад своето бюро отрупано с телефони, компютър, принтер и естествено – факс.

Джон Лий го спря.

– Задръж малко. Къде ти е лаптопа?

– Прецака се.

– До шест дена искам статия от най-малко три хиляди думи относно скапаните видеофони, клетъчни телефони или каквото там представляват. Ако не можеш да дойдеш, по е-поща или факс. Може и като MMS. И трябва да има снимки към материала. Не ми трябва празни приказки без картинка.

– Добре шефе. Ще имаш проклетите телефони. Ама аз не съм фоторепортер. Искам бонус върху заплатата за материала и снимките.

– Дадено.

Дейвид се изправи и с иронично-почтителна усмивка излезе от кабинета на главния редактор.

Потеше се обилно. Журналистът беше симпатичен мъж със средно дълга светлокестенява коса, срасана назад и прилепена с гел. Имаше правилен нос и изрязани бръчки в ъгълчетата на устните. Очите му бяха лешникови на цвят, святкащи и проникателни; на челото имаше две едва забележими бръчици, пълни с пот. По слепоочията на Робинс се стичаха капки от същата течност.

Доколкото на Дейвид му бе известно, в родния му град Лок Хевън имаше седем или осем магазина, в които се продаваха клетъчни телефони. Той реши да навести този, за който със сигурност знаеше, че е най-стар и разположен в самия център на града.

Точно до магазина за телефони бе залепено луксозно заведение на два етажа. Казваше се „Дали“. Вътре имаше окачени репродукции на Дали, изкусно направени от местен художник. На Дейвид му се

струваше, че клиентите на кафенето са го зяпнали през широките панорамни стъкла. И че знаят всяка негова мисъл, както и защо е дошъл да разпитва.

Магазинът бе не особено голям, но добре обзаведен. Стените бяха боядисани в светлосиньо, а едната беше превърната във витрина с многобройни полици. През стъклата ѝ се виждаха най-различни модели телефони, а също и калъфчета, стойки и всякакви други джаджи. В магазина миришеше на новичка пластмаса.

Имаше двама едри продавачи, които явно сериозно се занимаваха с бодибилдинг. Дейвид се обърна към единия от магазинерите:

– Извинете, доколкото разбрах, преди известно време сте продавали много евтини мобилни с холограмен видеотрансфер?

По-ниския от двамата поглади почти плешивото си теме. Каза:

– Да, продавахме. Имахме клетъчни с холограмна видеовръзка.

– И колко струваха?

– Доста. Около седемстотин долара парчето.

– Пазите ли някакви фактури? Интересува ме точната цена и фирмата, която ви ги е предоставила.

По-едрият продавач се намеси в разговора:

– Кой се интересува? Не ми приличаш на ченге. Данъчен ли си?

Робинс показа журналистическата си карта. Грамадният магазинер я разгледа. Имаше черна лъскава коса и бузесто безизразно лице. Черните му очи гледаха намръщено и като че ли приличаше на сърдит язовец.

Дейвид поясни:

– Правя разследване за официалния градски вестник.

– „Ню Лайф“ ли?

– Да. Има подозрения, че има нещо незаконно в тези телефони, които на всичко отгоре предлагат и холограмна видеовръзка.

По-едрият магазинер се замисли за момент. Носеше бяла тениска, която му бе тясна в раменете, гърдите му леко висяха като на жена.

Изломоти:

– Слушай, приятел, не искам да пишат глупости по вестниците за моя магазин. По-добре си тръгвай, ако няма да купуваш нищо.

По-ниския, почти оплешивал продавач се усмихна неловко. Ако Дейвид не знаеше, че е женен, заради честите му усмивки моментално би го обявил за гей.

Дейвид обеща:

– Няма да пиша за твоя магазин. Интересуват ме хората или фирмата, които са ви оставили тези джаджи за продаване.

– Съжалявам, мой човек. Това е фирмена тайна, за която могат да питат само данъчните. А сега би ли си тръгнал, че магазина е тесен, пък взеха да се трупат клиенти. Довиждане и приятен ден.

Дейвид се замисли какво би направило продавача по-сговорчив. Може би една двайсетдоларова банкнота? После Травис се усети, че продавача всъщност сам си каза от кого има страх.

Журналистът излезе от магазина и се отправи към колата си, паркирана наблизко. Един бял, възстариичък, почти дъвен „Шевролет“. Всъщност ако не го закараше скоро на автомивка, можеше спокойно да го нарича мръснобял.

Дейв отвори жабката и извади от нея своя мобилен. Бе „Нокиа 6550“, металически сив, а на гърба прозрачен. Потърси в паметта му номера на един много добър негов познат. Работеше в данъчното.

Травис заговори бавно в слушалката:

– Здравсти, Тиъдър. Как си? Искам да те помоля за нещо много важно.

2.

Тони Блеър се качваше на мотора си – едно „Дукати“ в бяло и синьо, когато някой го потърси на мобилния. Тоби приближи тежко слушалката към лявото си ухо. Представяше си как изглежда отстрани на мотора – едновременно страшен и силен, и винаги готов за някоя извънредна свалка.

От клетъчния телефон се чу глас. Беше стържещ и басов. Долавяше се и нещо подигравателно. Тони за пръв път чуваше подобен глас.

– Докато нощта привърши, ти ще бъдеш мъртъв. Не се качвай на такси и не позволявай на такситата да се качват върху теб.

Тони изкрещя, издразнен:

– Да ти го навра, откачен!

След това погледна телефона, да не би случайно да е изписан номера на смахнатия, който му бе звъннал. На дисплея пишеше само:

„КРАЙ НА ОБАЖДАНЕТО“

Мобилни видеофони „Финерон“ Н 666
Работна честота в МНz 966/1866/1966

размери в мм 86/66/26
тегло 66г
батерия S/Ion
време на изчакване 666 часа
режим разговори 6 часа
дисплей цветен холограмен 66 хиляди цвята
памет 6 MB, 6000 номера
холограмна видеовръзка
полифонични мелодии, 2 холограмна камери с автоматично
лазерно насочване, WAP, календар, органайзер, часовник, аларма,
HMS, 6 игри и възможност за допълнителни, Bluetooth, Infrared

Дейвид Робинс седеше в колата си и замислено въртеше две листчета. Едно беше снимка с техническите характеристики на телефони „Финерон“. Другото представляваше копие от фактура за продажба на клетъчни телефони. Неговият приятел от данъчни служби – Тиъдър Хауърд, бе направил проверка на магазина. Бе иззел фактурата поради сериозни съмнения за търговия с крадени мобилни телефони.

Документа не изглеждаше съвсем изряден. В него не се посочваше точното количество мобилни, оставени за продажба. Пишеше само, че комисионната на продавачите е 30%. И че продажната цена за бройка е 660\$.

Все пак имаше име на фирмата, разпространяваща безумно евтините мобилни с холо трансфер. Казваше се „Финерон“. Адресът ѝ бе на бул. „Дюк“ 30 във Лок Хевън. Телефон за контакти не бе отбелязан. И-мейл или уебсайт също.

Значи все пак тая скапана фирма имаше някакъв офис в града. И то в широкия център. Адресът беше на около десетина минути път от мястото, където в момента се намираше Дейвид.

Травис запали колата и потегли. Трафикът отново беше напълно ненормален, както се полагаше за делничен ден. Колите, които Дейвид задминаваше, сякаш имаха шофьори – членове на „Ал-Кайда“.

Градският часовник на Лок Хевън се извисяваше безмълвно в самия център на града. Един черен, стар и мрачен брояч на Време.

3.

На номер 30 на булевард „Дюк“, Дейвид откри дървена врата.

Отстрани бяха налепен стикери на фирмите, чиито офиси се намираха на този адрес.

Журналистът огледа рекламите. Най-голямата бе на фирма, продаваща печати по поръчка. Имаше и няколко по-малки – агенция за преводи и емблема с формата на щит на някаква охранителна служба.

Фирмения знак на компания „Финерон“ бе тризъбец, увиснал над трепкащо пламъче. Офисът се намиреше на третия етаж.

Дейвид натисна за всеки случай дебелия дървена порта. Бе заключена.

Дейв се потеше обилно. Ако не изглеждаше винаги толкова сериозен и намръщен, можеше да бъде считан за красавец. Долната му челюст мъничко се издаваше напред когато стиснеше зъби, както сега. По слепоочията му се стичаха капки пот. Чувстваше се напрегнат. А някъде вътре в себе си усещаше далечни, но осезателни пристъпи на параноя.

Робинс започна да натиска един от звънците, подредени вдясно от вратата. Върху някои от тях имаше табелки с името на офиса, с който можеше да се говори по домофона. Журналистът се приготви да каже, че е клиент.

Чу се жужене и бравата на дървената врата леко изщрака. Дейвид натисна кръглата месингова дръжка и влезе. Не много самоуверено.

Стълбището бе каменно и мрачно, с високи стъпала и масивен парапет от ковано желязо. Имаше и прашасал стар асансьор с плъзгаща се врата (подобен на клетка), който явно не работеше. Робинс бавно се изкатери до третия етаж като непрекъснато се озърташе.

Офисът на „Финерон“ се намиреше в средата, почти срещу стълбището.

Входът бе преграден от солидна метална врата. Нямаше шпионка, а само един стикер, доста по-голям от тези долу.

Дейвид натисна дръжката. Изненада се, когато вратата се отвори.

Робинс влезе и придърпа, но не напълно желязната дверь. Имаше малък коридор, в чиито два края имаше тапицирани в кафяво врати. Само една от тях бе черна.

Дейвид предпазливо почука.

Никой не си направи труда да отвори. Робинс потропа отново. Никъде не се виждаше звънец. Такъв имаше отвън до желязната врата.

Дейвид излезе и звънна няколко пъти. Силно и продължително. После пак влезе да види резултата.

Не се появи никой. Нито притеснена секретарка, нито разбуден от следобедната си дрямка шеф, нито приказлив и мазен продавач. Травис

изгледа злобно черната врата срещу него и натисна бравата. Тя изщрака и вратата се отвори.

Стаята бе празна и гола. Имаше тъмнозелен мокет, почти черен от мръсотия. В единия ъгъл стоеше прашасало бюро, върху което нямаше нито компютър, нито лист хартия, нито дори кламер. За бюрото имаше огромен стол, наподобяващ трон. Облегалките му бяха изваяни във формата на лъвски лапи. В офиса миришеше на старо дърво от мебелите и на мръсно от стария линолеум, с който бе покрит пода.

Дейвид заразглежда усърдно, да не би все пак да изтърве нещо.

Тогава откъм бюрото нещо иззвъня. Дейв се ослуша и се приближи. Тъй като отгоре нямаше нищо явно идваше някъде отвътре и звучеше глухо. Следващия път мелодията бе по къса с един тон.

В главата на Дейвид започнаха да прииждат различни мисли.

„Някой е забравил скапан стар мобилен с монофонична мелодия и сега звъни от чекмеджето. Също като в Матрицата.“

Звъна пак се чу. Бе още по-кратък.

„Да ама аз не съм Нео. И Киану Рийвс не съм. Да вдигна ли телефона?“

Отново същата мелодия. Отново по-къса с един тон.

Мисълта, която дойде в главата на Дейвид беше кратка.

„Обратно броене. Скапания телефон бипка все едно брои нещо. Наобратно. Като бо...“

Журналистът се метна към вратата с плонж.

Последно позвъняване. Само с едно кратко „Бип“.

И тогава бюрото избухна.

4.

Мобилният „Ериксон“ на главния редактор Джон Дай изписука. Редакторът погледна камерата си на мобилния за да види с кой говори. Нямаше видеовръзка. Джон долепи слушалката до ухо.

Гласът бе на най-добрият му журналист – Дейв Робинс. Беше дрезгав и надобелял, думите се чуваха някак завалено.

– Да.

– Шефе, искам да си 'зема неплатен за един месец.

Лий се замисли за момент, после уточни:

– Става. Само, че след като ми донесеш статия за видеотелефоните.

– Не. Аз не мо'а. Метни ги на някой друг.

– Дейвид, ако до три дни не ми донесеш материала за клетъчните, ти обещавам един наистина *дълъг*, неплатен отпуск.

Отсреща връзката прекъсна внезапно.

– Да ти го начукам! – каза Дейвид в онемялата слушалка.

Робинс и приятелят му Стенли Кост седяха в луксозния бар „Уошингтън“ и се наливаха.

Дейвид огледа множеството стъклени маси и хората, насядали около тях. Заприличаха му на добре подредени детски играчки.

Робинс изломоти:

– Докъде бях стигнал?

Дъглас преглътна малко водка от ниската кръгла чаша пред него. Гледаше някак мошенически с пиянски присвитите си очички. Кост беше дребен, слаб, оплешивяващ и хитър. Подвижен тип, който постоянно пътуваше нанякъде. Винаги се обличаше свръх модерно. Даже на родната си майка не казваше какво работи. Един от малцината, на които Дейвид се опитваше да се доверява, въпреки слабите си пристъпи на параноя, когато правеше журналистическо разследване. Стенли носеше светлосива бейзболна шапка. На козирката и бе нарисувано червено драконче.

– Влязъл си в някакъв празен прашасал апартамент. – поднови разговора Стенли.

– Да. Така беше.

– И после?

– После зазвъня телефонът.

– Твоя телефон?

– Не. Там имаше телефон.

– Аха. Стационарен или мобилен?

– Звучеше като мобилен.

Стенли въздъхна.

– Добре. Значи си влязъл в чужд апартамент, в който са ти звъняли на чужд телефон.

– Да. Нещо такова.

– Тогава защо всичките ти дрехи бяха на парцали? Би ли те някой?

– Не. Чакай да ти кажа...

– Да де, слушам те. Да не ти звъннаха по нарочно оставен телефон да ти кажат, че идват да те бият?

– Никой не ме е бил. Телефонът започна да брои.

- Аха. Ама на глас ли, или имаше нещо като таймер.
 - Таймер имаше.
 - Това е добре. – отбеляза Кост. – И моят телефон има.
 - Да де. Ама телефонът писукаше някак особено.
 - Супер. Да не ти свиреше все едно си някоя мацка? – развесели се не на място Стенли.
 - Не. Броеше наобратно.
 - И-и-и, вярно ли, бе? И после?
 - Заприлича ми на бомба... И веднага се чупих.
 - И след това какво стана?
- Дейвид взе своята чаша с водка, разби я в пода с някакво пиянско вдъхновение и мрачно каза:
- Стаята избухна.

5.

Тони Блеър смело яздеше своя мотор. Беше без каска, облечен в черни кожени панталони сиво боди с дълъг ръкав.

Тони знаеше, че не е редно да кара без шлем, но бе изпушил преди малко цигара марихуана; чувстваше се добре и тъпите ченгета можеха да според него само да му направят една свирка. В момента се кефеше от карането на своето 350-кубиково металносиво „Дукати“. Беше му малко студено, понеже бе нощ, макар и лятна; освен това му се налагаше да се къри в тъмното за да вижда добре пътя.

Таксито, пълзящо пред Тони, го дразнеше. Шофьорът трябва да беше пълен нещастник. Ту се засилваше рязко, ту внезапно намаляше. Караше страшно нервно. За съжаление улицата бе тясна и прекалено натоварена с автомобили, за да успее Тони да изпревари.

Блеър изпусува. Доколкото успя да се взре в тъмното, шофьорът бе с дълга и къдрава коса. Май че беше жена.

Изпушената марихуана караше Тони да се чувства лек и весел като подухвано от вятъра перце.

„Защо ми е да имам як мотор, пък да го карам бавно“, каза си Блеър и завъртя газта.

Пред Тони и таксито изскочи някакъв мост, който изглеждаше доста тесен. За щастие, май не се виждаха други коли. Тони усили още повече скоростта и започна да изпреварва таксито.

Жълтата кола сякаш започна да се движи по-бързо.

Тони захапа долната си устна и продължи да изпреварва.

Внезапно видя в насрещното платно огромен камион. Тони реши да се върне в дясната лента. Някъде далеч напред му се мярнаха светещите очи на светофар.

Тони отново успя да застане зад таксито. Само че сега бе на сантиметри от задната му броня.

В този момент на пътя изскочи отнякъде едно хлапе. Може би малчуган, живеещ наблизо и заиграл се топка недалеч от къщи.

Жълтата кола се опита да спре рязко. „Дукати“-то се блъсна в таксито и се плъзна наляво. Навря се със сила под камиона. Внезапно Тони усети как гръдния му кош се разкъсва и нещо топло плисва по корема му. Чу шум от стъргане на желязо. Тони почувства все едно фотоапарата с най-голямата светкавица на света е насочен срещу него и щрака ли щрака.

По някое време всичко угасна.

6.

Питър Ейнджъл дебнеше. Гласът от телефона му говореше. Беше му наредил да убие. Проклет да бъде ако не го стореше. Пит бе пребивал много хора, но никога досега не беше убивал.

Ейнджъл беше среден на ръст, винаги брадясал и много дебел – тежеше 260 фунта. Носът му бе счупен и сплеснат в продължение на двете години, през които бе тренирал бокс. Очите му бяха пъстри – между зелено и кафяво; присвити по свински в торбички от пъпчива мастна тъкан. Косата му бе светло кестенява и подстригана много късо.

Тази вечер Пит дебнеше в крайните квартали на Лок Хевън около един блок. В засада. Трябваше да убие човек. Така му бе заповядал Гласът, а от известно време Пит го слушаше сяпа. Гласът принадлежеше на някой, който се казваше Самаел и Ейнджъл бе полудял напълно по него.

Бе два след полунощ. Времето бе топло, а небето – тъмно и с много малко звезди. Около блока, до който Пит дебнеше, имаше посадени дръвчета. Самата сграда се намираше в края на града. Единстеното, за което Ейнджъл се молеше бе да мине някой.

За съжаление нямаше минувачи. Пит ядосано извади дълъг автоматичен нож с черна дръжка. Започна да го щрака и после да го прибира нервно.

От мобилния се чу глас:

– Прибери го!

– Защо, Самаел?

– Прибери го ти казаха! Първата жертва трябва да умре от голите ти ръце. По-късно ще ти разреша да убиваш с олово или стомана.

Пит прибра ножа в десния джоб на анцуга си. Бе облечен в тъмно-черен „Адидас“ със зелени кантове. Нагоре носеше черна тениска с навити ръкави, та бицепсите му да се виждат.

– Значи да душа, Самаел?

– Не. Искам да удряш с юмруци, докато душата напусне с тялото. – заповяда Гласът.

Питър чу стъпки и притихна. Безжизнената светлина на уличните лампи озари един младеж, който вървеше към края на блока. Юношата вървеше точно към един от входовете. Явно живееше тук.

Имаше почти няколко минути, докато Питър Ейнджъл започне да убива.

7.

Кабинетът на главния редактор Джон Дай бе заключен. Вътре освен шефът на вестник „Ню Лайф“ се намираха Дейвид Робинс и дебеличък детектив. Ченгето беше облечено в индиговосин панталон с много джобове по крачолите и черна фланела с бели шарки на корема.

Главният редактор седеше зад огромното си бюро и се мъчеше да се оправдава:

– Не мога да ти дам отпуска. Трябва да продължиш да разследваш случая с холограмните видеофони. Дори ФБР има нужда от теб.

– Каква точно? Малка или голяма нужда? – невинно попита Дейвид.

Детективът се намеси в разговора. Беше едър и топчест. Черната му коса бе къси подстригана, а очите му бяха мънички, но с дълги мигли и странно живи. Говореше бързо и леко пискливо.

– След снимките на престрелката пред „Дама Пика“ вие добихте популярност, господин Робинс. Доста хора ви се възхищават. И биха споделили с вас неща, които биха премълчали пред полицията. Лично кметът на Лок Хевън е разрешил вие да помагате на разследването. И моите шефове мислят така.

Журналистът зяпна недоумяващо. Попита:

– Кой сте пък вие? И какво точно искате от мен?

– Аз съм Джералд Стийл. Специален детектив съм от Федералното Бюро. Изпратен съм да разследвам няколко убийства във вашия град, станали напоследък. И искам да ми помогнете.

– ФБР ли казахте? Какво общо има Федералното Бюро с нашия смотан град?

– Ще ви кажа по-късно. Когато заработим заедно.

– Съжалявам, но аз пиша статия за новото поколение холограмни видеофони.

– Оказа се, че има връзка между убийствата и *тези* телефони.

– Не мога да ви помогна. Дойдох при шефа само за да си взема отпуска.

Главният редактор се навъси зад дебелите си очила:

– Казах ти, че не мога да ти дам отпуск.

– Шефе, не искам да се занимавам с този случай. Всичко почна да става прекалено откачено.

– Моля те, Дейв. Ти си единствения, който трябва да го разследва. Ти си най-кадърния и най-популярния от екипа. Можеш да станеш герой, ако разкриеш нещо. Помисли за славата. Помисли за парите. Помисли за града.

ПОМАГАЧИТЕ

1.

Мъжът, който седеше срещу Питър Ейнджъл изглеждаше наистина отнесен. Гледаше някак настрана, примижавайки от следобедното слънце. Тъмнорусата му коса стърчеше като избухнала, а сините му очи по някакъв начин издаваха склонност към пиромания. Беше облечен в сивозелена фланела поръбена с шев по раменете. Надолу носеше тъмносив анцуг „Найк“ и бели маратонки с неопределена марка.

– Къде е пратката? – попита Ейнджъл.

– В десния ми джоб. – отговори мъжът. – Разработен е специално от няколко учени мъже, които почитат Самаел.

– И за какво служи?

– Течността е специална. Прави зъл всеки, на който се инжектира. Все още не е тествана. Самаел нареди да я изпробваме върху онзи тип – журналиста.

Двамата мъже седяха в едно кафене с бели пластамси и тъмносини пластмасови столове. Беше наполовина пълно, но тяхната маса бе най-далечна и никой не можеше да ги чуе.

Ейнджъл се поинтересува:

– Приятел, защо говориш като сектант? А, да исках да те попитам – защо си пропътувал 210 мили за да ми донесеш нещо, което ще накара някакъв скапан журналист да мине на наша страна?

– Виж, има много хора, които почитат Самаел и те говорят като мене. Това, че ти неговият най-приближен, не ти дава право да го пребрегваш. Както и да е. Аз съм Куриер. Това ми е работата – да пътувам. Освен това ако разработката е успешна, всеки на който се инжектира, ще почне да се покланя на Самаел. Това нещо *променя* хората.

– Толкова ли е важен онзи тип?

– Не ми казаха всичко, но от това което разбрах, Дейвид Робинс е човек със особено значение.

– Добре, дай ми течността, а аз ще се погрижа да я инжектирам на онзи боклук.

Питър гледаше безизразното яйцевидното и остро лице на куриера. Очите му шареха и в тях святкаха мини, барут и съзнанието на една откачалка. Куриерът подаде под масата една добре запечатана епруветка.

Течността в нея бе зеленикава и фосфоресцираща.

Ейнджъл внимателно я прибра във вътрешния джоб на черното ангугово яке.

Отбеляза:

– Радостно е да знам, че има хора, които ми помагат.

– Не сме много, но вършим работа. – скромно изрече куриерът. –

Тук, във вашия град има още един Помагач. По-късно ще му се обадиш за да те снабди с оръжие.

– С удоволствие. – замечтано каза Питър.

2.

Джералд Стийл шофираше внимателно белия си „Крайслер“ из на-товарения трафик. Автомобилите приличаха на двупосочни пасажи от лъскави мигриращи риби.

Инспекторът се обърна към Дейвид Робинс:

– Не разбрах защо искаш да ходим в участъка?

– Трябва да знам повече за серийния убиец. Искам да съм в час, щом ще разследваме заедно.

– Мога да ти покажа само някои неща. Ако нещо секретно излезе в медиите, ще ме направят регулировчик и дори безплатно ще ми подарят дузина свирки.

Журналистът предложи:

– Сега ще отидем в участъка. Ще ми покажеш снимки от убийства-та и местата им. Няма да изнасяме нищо.

– Добре. – омърлушено измънка детективът. – Обаче съм сигурен, че поне няколко човека ще те разпознаят. Познават и мене – преди да отида при Федералните и аз живеех тука. И хората ще се чудят. Освен това ще ме питат – какво прави оня смотан журналист в полицията?

– Шефът ти нали знае истината. – успокои го Дейвид. – Или може би шефката?

Джералд каза троснато:

– ФБР не е МИ5, а Щатите не са Англия. Федералното Бюро никога няма да бъде ръководено от жена!

3.

Питър Ейнджъл седеше и чакаше в тъмното. Нощта отново бе хладна. Пите бе облечен в опърпан червен флай с дупка колкото юмрук на лявата страна, приличаща на съдран орден. Останалите му дрехи също бяха невъобразимо мизерни. Питър се бе напръскал с уиски, за да допълни образа на скитник. Смяташе, че така не привлича погледи. И беше прав.

Пейката, на която Питър седеше, бе стара, занемарена и ръждясала. Освен това се намираше на двайсетина метра от входа, в който живееше Дейвид Робинс.

Нещо в мозъка на Ейнджъл завибрира. Той извади клетъчния телефон и натисна зелената слушалка. Гласът зазвуча направо в мозъка му.

– Рабът Господен идва. Трябва да влееш в кръвта му еликсирът на нашите Помагачи. Тогава ще стане мой.

4.

Минаваше девет, когато Питър видя журналиста да се прибира. Ейнджъл чакаше вече повече от два часа и се бе омърлушил. Той извади хартиена кесия от левия джоб на якето си. В нея имаше бутилка с малко уиски, останало вътре. През това време журналиста стигна до него, изгледа го съжалително и подмина към входа си.

Ейнджъл отпи, прибра бутилката и се заклатушка след Робинс. Дясната му ръка напипа спринцовката, лежаща в другия джоб на якето. Инжекцията бе пълна със специалната течност, дадена му от Помагача. Странно защо, докато стискаше спринцовката, дланта на Питър туптеше.

Робинс се обърна миг преди да влезе входа. Изглежда подозрително пианицата, който се мъкнеше след него.

Ейнджъл залиташе силно. По едно време се заклати, сякаш щеше да падне. Журналистът се поотпусна и влезе във входа.

Убиецът го настигна с няколко бързи крачки. Скочи и го хвана през врата с лявата си ръка. Задушаваше го. Внезапно заби спринцовката в шията на Робинс. Инжектира течността докрай.

Журналистът инстинктивно посегна към гърлото си, изненадан от рязката болка. Ейнджъл нанесе саблен удар отляво по шията. Странно, но Робинс не падна. „Здрав копелдак е тоя“, каза си убиецът. Журналистът леко се наведе и вдигна лакти пред лицето си. Ейнджъл посегна да

ритне в слабините, но Дейвид инстинктивно вдигна коляно и парира удара. После се завъртя и съвсем случайно успя да удари с десния си лакът нападателя в лицето. Отнякъде се появиха зяпачи и почнаха да крещят.

Разярен, Ейнджъл се изплю, обърна се и си тръгна.

Едва сега Дейвид се отпусна на стената на входа и започна бавно да се свлича по нея.

5.

Джералд Стийл обикаляше безцелно улиците на Лок Хевън, щат Пенсилвания. Градът бе малък, смотан и с постоянно население от 40 000 души. Общо взето по форма приличаше на наръфана палачинка. Имаше три язовира и четири парка. В околностите му природата бе хубава. На около 30 километра от града имаше и някакво много много древно индианско селище, назовавано Пачакутек. Археологическа забележителност, която привличаше туристи. Джери се насили да мисли не за скапаното градче, а за случая, по който трябваше да работи.

Все пак се бе родил тук и бе живял тук. После успя да почне работа в Бюрото и замина от малкия скапан град. Останаха му обаче няколко приятели, с които поддържаше връзка.

В жабката на белия му „Крайслер“ му имаше снимки. Снимки на трупове. До всеки от тях бе намерен мобилен телефон, марка „Финерон“.

Парапсихология. Джери не вярваше в тази псевдонаука. Наскоро Стийл бе гледал едно предаване по Анимал Планет. За една жена и нейната птица. В 38 от 72 случая бе доказано, че жената има телепатична връзка с папагала си.

Джералд не бе повярвал на нито една дума от предаването. И точно на него бяха наредили да разследва случая с мобилните телефони, които се предполагаха, че носят смърт.

Джери караше по улицата и оглеждаше хората. Някои вървяха – забързани, сериозни и делови. Някои стояха по спирките. Голяма част от тях говореха по преносимите хай-фи слушалки, гледайки нямо пред себе си. Или гледайки в слушалките, поне тези, които имаха 3-джи телефони с две камери.

Нокиа. Моторола. Сони Ериксон. Самсунг. Саджем.

Различни видове.

И сега се бе появила една нова марка – Финерон.

Носеща смърт.

И никой от полицията, ФБР или Управлението не можеше да каже кой стои зад това.

6.

В редакцията на в. „Ню Лайф“ имаше някаква сбирка. В „компютърната“ стая. Дузина от колегите на Дейвид Робинс се бяха накачулили върху столове и бюра. Поне петима бяха се настанили близо до климатика заради непоносимата лятна жегата. От радиото тихичко се носеше някаква балада на Марая Кери.

Дейвид се намръщи. Не помнеше нищо от снощи. Освен това го боляха вратът и главата.

– Здравейте. – изломоти Робинс. – Ще ми освободите ли едно Пи-Си?

– Здравсти. – отвърнаха няколко от колегите. Останалите кимнаха или помахаха.

Мериън Луксел, по-хубавата от двете помощник-редакторки стана. Предложи:

– Седни Дейв. Пиши си спокойно.

Мериън бе подстригана на черта, обилно начервена и винаги носеше прилепнали панталони. Този път бяха сиви.

Дейвид се насади пред освобождения компютър. Глъчката му пречееше да се съсредоточи. Той се обърна към Мериън:

– Какво става? Купон ли има, що ли?

– Ключокарим относно холограмните телефони и Убиеца. Вече му измислиха и прякор – Мобилния Убиец.

– А-ха.

– Между другото, онази твоя статия за незаконните кучешки боеве няма да излезе.

– Защо? – в гласът на Дейвид имаше истерична нотка.

– Защото няма нито една снимка към нея.

– Ако се бях опитал да снимам, щяха да ме хвърлят на кучетата.

– Телефона ти няма ли камера? Защо не се опита поне?

– Има. Не исках обаче да се опитвам да снимам. Не исках да ставам на кучешка храна.

– Съжалявам. Шефът нареди. Освен това статията е прекалено

остра и има опасност да ни осъдят. Ако беше донесъл снимки, щеше да се вижда, че се провеждат незаконни боеве между питбули и бултерие-ри. И нямаше да имат претенции, щото най-вероятно щяха да са закопчани. А така може да ни обвинят в евтини сензации и да мрънкат, че клеветим честните граждани.

Дейвид се възмути:

– Ама аз съм посочил всичко. Места на провеждане на боевете. Дати. Мисля, че ще мога да доведа и един свидетел.

– Не става, Дейви. Спомни си онази твоя скандална статия за наркотиците. Дето ги бяха засадили на покрива на оня „Клуб 69“. Шефа го е страх случаят да не се повтори.

Дейвид стана и изскочи от стаята. Излезе от редакцията.

Запали „Шевролета“-а и започна да обикаля улиците на Лок Хевън.

В същото време палеше една цигара от друга.

7.

Слънцето залязваше. Питър Ейнджъл вървеше бодро по една от улиците на Лок Хевън и носеше тежък сак. Крачеше към центъра на града.

Гласът в главата му изграчи:

– Трябва да оставиш сака на площада.

– Може да си помислят, че е бомба, Самаел.

– Няма. Ще отвориш ципа докрай. И ще разхвърляш няколко телефона наоколо. До сутринта ще ги разграбят.

Питър се замисли. После попита предпазливо:

– Няма ли да ги продаваме както досега?

– Прекалено много хора научиха, че носят смърт. Тези, които още не са дочули обаче, ще ги вземат.

Ейнджъл отново зададе въпрос:

– А защо в началото ги продавахме?

Гласът от телефона не отговори.

Питър сам се сети. Ако подаряваш нещо, което би трябвало да е скъпо, само ще привлечеш внимание.

Ейнджъл се огледа предпазливо, когато стигна до площада. Мегданът представляваше голям правоъгълник с фонтан в центъра. В задната му част се намираше сградата на кметството. Близо до фонтана имаше пилон за знаме.

Ейнджъл застана в центъра на площада. Огледа се. Имаше малко минавачи. Бяха далеч от него.

Пит нагласи сака, точно както му бе заповядано. И си тръгна.
Спортната чанта остана на площада. Черна, отворена и чакаща.
Предлагаща мобилна връзка.
И мобилна смърт.

8.

От няколко дни Дейвид Робинс винаги беше в лошо настроение, но пълен с енергия. Главата го болеше, а очите му бяха кръвясали. Чувстваше, че трябва да направи нещо, но не беше сигурен какво точно.

Спря колата пред една зала за бодибилдинг. Излезе от автомобила и влезе в гима. Вътре имаше десетина човека. Бяха облечени спортно – с къси гащета, тениски и потници. Трима-четирима от тях почти не тренираха, а само се перчиха пред огледалата. Чуваха се откъслечни разговори на висок глас:

– Казах ти, пиел тамоксифен да се прочисти, щот циците му пораснали и виснали кат' на жена!

– ...Прекалил е с хаповете.

Преди няколко години Дейвид бе написал статия за анаболните стероиди. Тогава бе понаучил някои неща за бодибилдинга. Знаеше, че клякането с шанга зад врат е едно от основните упражнения. Знаеше и горедолу как се изпълнява.

Журналистът постави 120 либри на шангата. Успя да направи 25 повторения и се задъха. Спря да си почине за около 3 минути и постави двеста. 10 повторения. 3 минути почивка. Този път сложи 240 либри. С тях клекна пет пъти. Изправи се и постави внимателно шангата на стойките за клек.

Дейвид се почувства добре. Това му беше първа тренировка. Започнаха да го изпълват енергия и сила.

9.

Джералд Стийл бързо и пъргаво вървеше към редакцията на вестник „Ню Лайф“. Заради работата под прикритие се бе облякъл наистина кофти. Носеше раздърпан и избелял анцуг с тъмносин цвят и стари, но

запазени маратонки „Диадора“. Нагоре бе облечен в сива тениска, под която изпъкваше кръгличкото му шкембенце.

Инспекторът не след дълго намери кабинета на двете помощник-редакторки. Почука на вратата и влезе.

Вътре бе по-младата помощник-редакторка – Мериън Луксел. Симпатична жена с прическа, приличаща на мотоциклетна каска и вирнат чип нос.

– Здравейте. – каза Джералд.

– Здравсти. Дейвид Робинс ли търсите?

– Ъ-ъ-ъ... Случайно да е в редакцията? Мобилният му е изключен.

– Момент.

Мисис Луксел вдигна слушалката на старомодния стационарен телефон, лежащ пред нея. Набра някакъв номер и изчака малко.

– Съжалявам. Телефона в кабинета му не отговаря. Впрочем той рядко пише в кабинета си. Предпочита „компютърната“ стая. Ако искате, потърсете го да не е при Шефа.

Мисис Луксел погледна с желание компютъра си. Промърмори:

– Знаете ли... Трябва да работя.

Джералд Стийл срамежливо измъкна една папка иззад гърба си. После запристъпя срамежливо на едно място. Прошепна:

– Ами аз съм ви донесъл нещо.

Мисис Луксел леко се изчерви и с тънък глас попита:

– Значи не сте дошъл само заради Дейвид?

– Не – поясни инспекторът. – Всъщност, доколкото знам, вашият вестник публикува разкази. Един път седмично. В събота.

– Какво?

– Ами донесох ви един разказ. – притесни се Джералд. – Отдавна пиша истории на ужасите. Но досега не съм публикувал нито една.

Питър Ейнджъл влезе в мъжката тоалетна на клуб „69“. Там с изненада видя една красива, леко облечена тийнейджърка. Навеждаше се над мивката.

Това вече беше прекалено.

Нещо като бонус, когато си ударил Голямата Печалба на ротативка. Точно мислиш, че всички монети са се изсипали, когато едноръкият бандит започва да дрънчи, да светка и да пуска железни пари още по-силно.

Пит Ейнджъл леко се приведе към девойката. Злорадо и усмихнато

попита:

– Какво правиш тук, миличко? Не видя ли, че влизаш в мъжката тоалетна?

Девојката јавно бе пушила марихуана или ганджа. Държеше се на краката си, а големите ѝ черни очи изглеждаха леко разширени. Имаше дълга кестенява коса, вързана на множество малки плитки, красиво лице с малки остри очи и дребничко, но стегнато тяло. Беше облечена в черни прилепнали панталони; нагоре носеше блузка без ръкави в същия цвят с дълбоко изрязано деколте. Миришеше на пот и алкохол. Јавно бе прекалила с пиенето и с танците.

Момичето смънка:

– Извинявай, ако съм те притеснила. Влязох да пия вода.

– В женската тоалетна няма ли чешма? – изръмжа възбудено Ејнджъл.

После скочи върху момичето. Тя отвори уста за да вика. Питър зацисна устните ѝ с левата си ръка. Тя се опита да хапе. Ејнджъл събра в шепата си няколко плитки на косата ѝ. После удари главата ѝ странично в една от стените.

Краката ѝ се подкосиха. Въпреки всичко момичето се опитваше все още да се съпротивлява. Питър я оскуба още по-жестоко; усети че я боли ужасно и малко му остана да изкрещи от кеф; беше получил ерекция.

Ејнджъл удари още два пъти главата и в стената. Но не много силно. Не искаше тя да умре веднага. Не искаше и големи издайнически кървави петна по стените.

Питър се огледа. Всичко бе продължило едва няколко минути. Не се знаеше кога ще влезе някой. Той гушна жертвата си и почна да я носи към нај-далечната тоалетна кабина.

Желаше я.

10.

Дейвид Робинс и Джералд Стил гледаха безформените очертания под черната мушамата. Беше труп на момиче; новата жертва на Мобилниј убиец, както вече го бе нарекла пресата.

Джералд приклезна и повдигна с писалка долниј край на мушамата. Видяха се прасците на жертвата. Бяха дебелички и там, където нямаше крв, тнките вени прозираха през бялата кожа. Върху прасците бяха изрязани някакви знаци. Нај-многу приличаха на свастики. Загадъчно

наподобяваха пиктограми, а може би и стилизирани йероглифи. Едва в моргата щяха да измият съсиреците от краката на жертвата. После щяха да ги снимат. И тогава може би имаше вероятност да разгадаят какво представляват точно знаците.

Внезапно до тях се приблужи едър детектив с прошарена коса и сив костюм.

Детективът задържа журналиста за ръкава. Обърна се към Джералд:

– Ей, този е от пресата. Кой го е допуснал на местопрестъпление?

Джералд стисна детектива за китката. Обясни:

– Дейвид Робинс има официално разрешение от шериф Джонатан Крейн да подпомага разследването. Желателно е да е тук и освен това има това право.

– Обади се на шефа си, приятелю. – обърна се Дейвид към детектива. – И му кажи, че ти се регулира движението.

Детективът промърмори извинение и се отнесе нанякъде.

Джералд погледна журналиста. Изглежда всеки момент беше готов на всичко. Освен това изглеждаше някак различен. Като че ли бе станал по-едър... и освен това бе облечен в нови, абсолютно гъзарски дрехи.

Стийл сръга Робинс в ребрата. Попита:

– Искаш ли да идем някъде и да опънем по едно малко? Мисля, че имаме нужда.

Журналистът не слушаше Джералд.

Попита съдебния лекар, който се мотаеше наблизко:

– Била ли е изнасилена?

Съдебният лекар вдигна лице и погледна Дейвид. Носеше сив и избелял евтин тънък костюм. Сините му очи бяха безизразни, изцъклени и при по-внимателно вглеждане – може би тъжни. Приличаха на стъклени топчета. Лицето му бе сбръчкано, подобно на кожена кесия за пари. Само че празна.

Съдебният лекар отвърна:

– Да, със сигурност.

11.

Барът бе със странен дървен интериор, напомнящ тъмна гора. Обаче част от мебелите бяха толкова меки, все едно са крадени от султански харем. Една от атракциите на бара бяха две наргилета, за по-изтънчените клиенти. От грамадните черни тонколони по ъглите леко се

разнасяше мученето на Джо Кокър.

Дейвид вдигна шишето с текила. Вътре пияно до смърт се клатушкеше червейче. Дейвид напълни неговата чаша и тази на Джералд до ръба. Вече бяха изпили една бутилка от мексиканското пиене. Тази им беше втората.

Джералд се беше ухилил и изговаряше думите по-ясно отколкото като не беше фиркан:

– За какво да прием?

– Ти кажи.

Джералд метна хаотичен поглед към журналиста. Изказа се:

– Да прием за моята самотна жена и дъщеря, които не съм виждал от една година.

След като изпразниха чашите журналистът се усети:

– Разеден ли си?

– Нещо подобно. Беден-разведен – не ми се обяснява. – очите на Джери се насълзиха.

Журналистът наля отново. Реши да смени темата:

– Напоследък нещо ми става. Започнах да тренирам бодибилдинг. Почти всеки ден. Наистина качих килограми. Старите дрехи не ми стават. Купувам си нови. По-големи.

– А стероиди взимаш ли? Боцкаш ли инжекции?

– Не. Даже и витамини не вземам.

– Виж, виждал съм човек, който „взима“ анаболи редовно. Държи се горе-долу като тебе.

– Ако искаш да ме обаждаш или псуваш – давай. – засегна се Дейвид.

– Добре. Да не пляпаме повече за тебе. К'во мислиш за знаците по труповете?

– К'ви „Знаци“? Оня филм с Мел Гибсън ли?

– Не бе, тези дет днеска бяха изрязани по краката на жертвата. На к'во ти мязат?

– Не мо'а да се сетя. Май, че гледах преди години такъв филм. „Проктанта Блеър“?

– „Проклятието Блеър“ беше филма. Ма тези символи са по-различни. Хем мязат на свастики, хем като че ли и на цифри. Кат' че ли убиецът брои нещо.

– К'во ли?

– Жертвите, Дейвид. Брои жертвите. Кат' че ли бележи коя е поред, на краката им. Ма на някъв негов си език.

Дейвид Робинс се стегна. Придоби сериозен вид. Явно искаше да каже следващото изречение без да заваля пиянски думите.

Обяви тъжно:

– Знайш ли, Джери... Когат' бях малък, никога не съм мислел, че възрастните се наливат толкова.

12.

Питър Ейнджъл си беше наел нова квартира и сега си почиваше. Напоследък наистина бе свършил много работа. Сега смяташе да лежи и да проспи цялата вечер. Както сам пресмяташе, бе убил най-малко петнайсет човека. Онзи смахнат журналист бе единствената опасност. Но Питър се беше справил с него. Беше му инжектирал онази течност, която щеше да го превърне в послушен роб на Злото.

Ейнджъл се намръщи. Нервно вдигна седалката на фотъйола и бръкна в кухнята. Извади два еднакви пистолета „Дизърт Ийгъл“. Единият имаше заглушител, омотан със скоч.

Ейнджъл включи телевизора и намери CNN. Отново бръкна във фотъйола. Извади шишенце оръжейна смазка и цветни стари парцали.

Пит мислеше за съпругата си Жанет и за малкия си син – Ейнджъл. Липсваха му. Жанет се бе омъжила за него, понеже знаеше, че Пит е сравнително заможен и знае много начини да печели пари. Както покъсно Жанет разбра – повечето му методи бяха незаконни. Но тя живееше с Питър, беше му родила син и постоянно казваше, че го обича. Особено когато Пит ѝ купеше ново кожено палто или скъпа сребърна дрънкулка. Тогава полудяваше от любов.

Пит реши да се обади на жена си. Набра я. Тя, разбира се, не знаеше, че той си е в града, но служи в момента на Самаел. Беше ѝ казал, че заминава малко по работа. Ейнджъл набра Жанет.

Съпругата му вдигна. Понеже на телефона и не се изписваше номера, който я търси малко предпазливо каза:

– Да?

– Как си, Жан?

– Мило, много съм се затъжила! Къде си? Ще си идваш ли скоро къщи?

– Имам още някои неща да свърша, Жан. Къде е Ейнджъл? Добре ли е?

– Да ти го дам ли?

– Дай го на тати.

Ейнджъл беше на три години. Наричаше нещата по свой си начин и беше единственото същество на света, което Питър обичаше почти колкото себе си.

В слушалката се чу:

– Тати къде е? Тати кога ще вози Ейнджи на бу-то?

– Кво ста'а Ейнджи? – басовият глас на Питър бе мек, дори нежен.

– Ейнджи иска вози на бу-то. Ейнджи иска пак ходи на риба с тати... – (пауза и леко подсказване: „Кажи на тати“). – Мама ми купи неска златна гливничка.

– Ейнджи, ще те заведе на риба. Ще хванеш пак най-голямата. – обеща Пит. – Дай мама Жана.

– Мило... – чу се отново гласът на съпругата му. – Айде да си дойдеш. И двамата сме се затъжили.

– Ще си дойда скоро, Жан. Много скоро. Чао. – внезапно каза Питър.

– Чао, мило.

Едва разговорът прекъсна и мобилният телефон „Финерон“ извънтя. Пит натисна копчето със зелената слушалка. В главата му зазвуча глас.

– Робе, – чу Питър, – знаеш ли колко души си погубил?

– Да, Господарю. – отвърна плахо Ейнджъл. – Петнайсет.

– Така. Още няколко стотици получиха по различни начини моите слушалки. И скоро ще намерят смъртта си.

– Да, Самаел. Но кучетата вече знаят. Никой не иска нашите телефони вече.

– Това е без значение. Още шест души, Питър. Трябва да убиеш още само шест души. Тогава ще се добия със сила. Със Сила, Питър. И ще Възляза на дневната светлина.

– Както кажете, Господарю. – радостно се съгласи Ейнджъл.

– Добре, робе. А сега излез навън и убий шестима. Искам тяхната кръв. Искам техните души. Искам да Изляза.

Телефонът замлъкна.

Ейнджъл зареди смазаните оръжия. Прибра шишето и смазката, откъдето ги бе извадил. От същото място извади четири пълнителя. И нож. В калф с каишка. Сложи по два пълнителя в джобовете на анцуковото си горнище. Прикрепи ножа на прасеца си с помощта на каишката. Взе един парфюм „Гучи“, който стоеше на една лавица до телевизора. Напръска се зад ушите, около мишниците и по врата. Може би

повечето хора и да не го харесваха, но Питър се къпеше ежедневно. Пръскаше се с парфюм за 300 долара най-малко три пъти дневно. На Ейнджъл му харесваше да е чист и да мирише приятно. Майка му беше научила още като малък на това. Впрочем, той отдавна не разговаряше с нея, дори и по телефона.

Питър излезе от кварирата. Внимателно заключи вратата.

И потъна в нощта.

На лов.

13.

Когато се стъмни в град Лок Хевън, улиците оредяват. Все повече хора си намират причини да не излизат по тъмно. Слуховете се разнасят бързо в малкия град. Чува се все по-често за мобилни телефони, които носят смърт. Чува се и за убиец, който не може да бъде заловен. Слуховете растат и се преплитат вазимно.

Слуховете са лепкави и миризливи. Те носят гаден и натрапчив вкус в устата, сърбеж и кисела миризма под мишниците, болки в главата и размътване на мозъка.

Тъмно е. Въпреки това по улиците все пак могат да се видят минувачи. Някои просто не вярват в Мобилния Убиец. Други все още не са чули зловещата клюка. Има и такива, които си мислят че точно на тях не може да се случи.

Две момчета седяха на един тротоар. Играеха си с пудел на име Крис. Едното момче бе високо, добре сложено с гъста черна коса и дебели устни. Другият тийнейджър бе среден на ръст, кльощав късо подстриган блондин. Пуделът на момчетата не изглеждаше чистокръвен. Раздърпаната му козина и светлокафявият цвят наемкваха за кръстоска с териер.

Дейвид Робинс крачеше по улицата, на която бяха двете момчета с пудела. Напоследък Дейвид не се чувстваше добре. Тренираше почти всеки ден и в тялото приличаше на робот. За съжаление главата му постоянно бе размътена.

Вратът на Робинс пулсираше и го болеше. Дейвид смъртно си спомняше, че преди време някакъв тип го беше нападнал и го бе убол с нещо по врата. Сега убоденото пулсираше странно.

Напоследък Робинс се чувстваше недооценен и се караше постоянно с почти всички. Не се срещаше и не разговаряше с никой. В момента

му се искаше да се бие.

Дейвид бе облечен в черен костюм. Марков. И скъп. Беше му с два номера по-голям от необходимото. Умишлено си бе купил толкова голям костюм. Напоследък от тренировките тялото и крайниците му растяха и се надуваха като балони.

Двамата тийнейджъри с интерес зяпаха едрия мъж в грамаден костюм.

„Виж бе.“ – измънка блондинът и сбута приятеля си. – „Тоя мяза на Скалата.“

Дейвид дочу, че го обсъждат и видя, че го зяпат нагло.

Робинс приближи на крачка от момчетата. Пуделът започна да джавка срещу него.

Дейвид попита твърдо:

– К'во ме гледаш, бе?

По-едрият чернокос младеж отвърна:

– Не гледаме тебе.

– Кого гледаш, бе? Извини ми се, че ме гледаш!

– Казах ти бе, човек, не гледаме тебе. Не се заяждай. Ходи си по пътя.

Дейвид заповяда:

– Извини ми се веднага, че ме гледаш!

Къдравият чернокос младеж се изправи. Беше висок 6 фута – точно колкото Дейвид. Може би тежеше около 180 фунта.

След постоянните тренировки напоследък, журналистът тежеше поне с 40 фунта повече от младежа. Робинс попита отново:

– Ще се извиниш ли?

– Не. Разкарай се веднага. Не гледахме тебе. И да сме гледали, няма за какво да се извиняваме. Ходи си по пътя, ако не искаш проблеми.

Русият младеж също стана от тротоара. Натърти:

– Да. По-добре бегай оттука. Не си търси белята.

Дейвид дори не погледна русия. Изненадващо хвана по-едрия с две ръце за гушата. Започна да стиска. Младежът посегна да го удари. Робинс изведнъж стисна двойно по-силно. Тийнейджърът омекна и се свлече.

Изграчи:

– Няма да се извиня!

По-слабият младеж мина зад Дейвид и се опита да го събори. Робинс се завъртя рязко и го удари с лакът по лицето. Младежът падна на земята. Лицето му кървеше.

Журналистът продължи да души къдравия чернокоско.

Отново попита:

– Ще се извиниш ли?

Младежът пресипнало изхъхри:

– ...Звинявай... че... те... гледах.

Дейвид пусна младежа. Онзи падна на земята, кашляйки. Задъхваше се, беше му трудно да диша.

Пуделът спря да джавка. Захапа крака на Робинс. Направо се впи в глезена му. Явно накрая му дойде смелостта.

Дейвид внимателно отскубна кучето от глезена си. Вдигна го за кашката и започна да го върти.

След малко го пусна. Кучето отлетя на десетина фута. Падна и започна да агонизира. Квичейки.

Дейвид пооправи костюма си.

После продължи надолу по улицата. Чувстваше се много добре.

14.

Питър Ейнджъл беше решил да убие полицаи. И без това трябваше да убие още шестима. Защо пък единият да не е полицаи? Ейнджъл вече си бе набелязал желаната жертва. Следеше го от около половин час. Ченгето имаше някакви фигури по пагоните. Май че бе лейтенант. Или капитан. Полицаят беше висок и дебел, възрастен, с посивяла коса и голям нос. Имаше характерния изцъклен поглед на кука. Очите му май че бяха сини и сякаш втренчени. Ейнджъл реши да ги извади.

Полицаят закрачи в една тъмна уличка. Вървеше безгрижно и не се оглеждаше настрани. Като вървеше се клатушкаше, понеже беше дебел като свиня. Сега бъркаше в джобовете си, май търсеше ключовете за дома си.

Питър забърза след полицаия. Бе тъмно, някъде около час преди полунощ. Пит бе облечен в шалварести тъмночервени дънки, бяло-сини маратонки и кървавочервено яке. Беше прекалено топло за да носи яке, но иначе оръжията му можеше и да се видят. В дясната си ръка Ейнджъл държеше туристически нож. Криеше го зад дланта и лакътя си.

Едрият полицаи внезапно спря. Питър почти го настигна. Куката се обърна и го погледна безразлично. После продължи да върви.

Питър настигна „куката“. Внезапно вдигна ножа и го заби в тила на полицаия. Даже малко подскочи за да е по-плътен удара. „Куката“ се

свлече като прасе, ударено с брадва по чутурата. Кръвта бликна от врата му. Полицаят отвори уста да извика, но само изхъхри немошно. После погледа му сякаш помътня, а очите му загледаха безжизнено в една точка.

Кръвта започна да образува тъмна, смърдяща на ръждясало желязо локва.

Ейнджъл клекна до полицая. Беше решил да му извади очите. Само се чудеше дали да използва ножа или...

Питър избърса ножа в светлосинята униформена риза на полицая и го прибра. С лявата си ръка повдигна брадичката на трупа. После заби силно десния си показалец в лявото око на ченгето.

Внезапно Ейнджъл дочу далечен шум от автомобил. Може би идваше насам.

„Мобилният убиец“ се огледа. Засега нямаше никой в уличката. Но имаше вероятност скоро да се появи. Ейнджъл погледна трупа със съжаление. От празната очна ябълка течеше кръв и някаква течност, подобна на белтък. Питър се отказа да извади и другото око. Избърса показалеца си в ризата на полицая. Май че под нокътя му остана част от ретина. Ейнджъл се изхили гордо.

„Мобилният убиец“ се изправи и започна бавно да се отдалечава в тъмнината. Ченгето остана да лежи на улицата.

Един мъртъв едноок пазител на Реда.

15.

Джералд Стийл си беше дал почивен ден. Беше решил да го прекара в ловно-рибарския магазин на приятеля си Дайдо Хардимут. Дайдо бе висок, слаб и синеок млад мъж с ясно изразена плешивост въпреки, че бе само на четвърт век. Твърдеше за себе си, че е най-желаният ерген в родния си град. И обичаше клюките.

Магазинът му бе малък, но уютен, пълен с най-различни ловно-рибарски вещи. И животни. Те шаваха и крещяха, най-вече папагалите. Дайдо умишлено бе напълнил една отворена кутия от шоколадови бонбони със захранка за риби. Захранката бе оформена на кръгли малки и кафяви топчета. Приличаха на шоколадови бонбони. Понякога Дайдо чепреше някои от клиентите с тях. Падаше голям (според него) майтап.

Хардимут подметна:

– Джери, с тебе не се ли мъкне напоследък един журналист?

– Да. Дейвид Робинс. Голям пичага е.

– Чух, че вчера е вкарал в болница двама тийнейджъри. От моя квартал. Пребил им даже и кучето.

– Сигурно нещо бъркаш. Робинс е пичага. Не може да направи такова нещо. Чувал ли си онази история с престрелката пред „Дама Пика“? Още оттогава знам за него, че е печен.

Дайдо се позамисли. После каза:

– Истина е. Казвам ти. Бил е облечен в черен костюм, който му е бил по-голям отколкото трябва. Видели са го.

Джералд Стийл се позамисли. Вярно, напоследък Робинс обличаше все по-скъпи костюми, които на всичко отгоре му бяха и широки.

Както Робинс беше обяснил: „Непрекъснато вдигам щанги. Качвам мускули и тялото ми расте. Затова нося нови и по-големи костюми.“

Джералд попита с интерес:

– Съгласил ли се някой да свидетелства?

– Не знам. Може да е само клюка. Така поне разправят и квартала.

– И кога е станал побоят?

– Вчера.

Джералд се замисли по-дълбоко. Чудеше се откъде напоследък Робинс има мангизи да поръчва и да сменя непрекъснато скъпи дрехи. Чудеше се също така възможно ли е Дейвид да е пребил някой?

Напоследък журналистът изглеждаше доста нервен.

16.

Залата за бодибилдинг бе голяма. Имаше огромни прозорци, боядисани наполовина в бяло. Вътре се носеше мирис на желязо. Едната стена почти бе закрыта от огледала. До нея бе поставена стойка отрупана от дъмбели с различна големина. Имаше и машини и велосипеди „Кетлер“, разпръснати навсякъде. Намираха се и лостове „Елейко“ с дискове от същата марка, за тези, които искат да вдигат свободни тежести.

Дейвид Робинс стоеше сам пред стойката за клекове. Навън бе нощ. Дейвид се бе договорил със собственика на залата срещу определена сума, която плащаше в края на седмицата, да му разреши да тренира през нощта.

Робинс се гледаше в огледалото. Бе облечен в тъмносино анцугово долнище. Нагоре носеше светлосива тениска, поизрязана на ръкавите и врата. Вените на врата и челото му бяха изпъкнали и издути от сериите,

които бе правил допреди малко.

Оставаше последната серия. На лоста бяха поставени дискове с обща тежест седемстотин либри.

Журналистът откачи лоста от стойката с пухтене и се приготви да кляка.

17.

Майкъл Малик вървеше към дома си. Той бе много дебел и висок мъж. Приличаше на затлъстял тюлен. На колана си бе закачил новата си придобивка – мобилен телефон, марка „Финерон“. Преди около половин час го бе купил на една улична разпродажба.

Малик изглеждаше доволен от новата си придобивка. Мазните му топчести бузи леко се бяха набръчкали от усмивката му.

Мобилният звънна. Очичките на Малик се присвиха подозрително. Погледна дисплея. Холограмна видеовръзка – вятър. Нищо не се виждаше. Даже не изписваше кой го търсеше. После Майкъл се сети, че за да има холограмен образ на екрана, другият разговарящ трябва да има телефон от същата марка. Малик натисна бутончето със зелената слушалка. Каза авторитетно:

– Ало?

Гласът бе на непознат, глас напомнящ за за дълбочина, лава и сяр.

– След по-малко от час те очаква смърт, приятелю. Готов ли си? Готов ли си да умреш?

Обаждането прекъсна още преди Майкъл да натисне бутончето с червената слушалка.

Питър Ейнджъл чакаше. Беше се спотаил в нощта на една по-ската на от центъра и движението уличка, която му бе харесала. Този път освен нож носеше и чук. Три килограмов. Питър отново чакаше за да убие. И отново щеше да изреже магически символ в крака на жертвата. Ейнджъл мислеше за Петер Куртен. Искаше да прилича на него.

Питър се притаи и спря да диша. Някой идваше в нощта.

Уличните лампи бяха наредко в тази част на града. По-точно повечето бяха изпочупени и много малко от тях светеха.

Все пак Ейнджъл горе долу виждаше приближаващия минавач. Беше някакъв грамаден дебелак. Беше облечен в сивозелени дрехи. Сако и панталон, които изглеждаха готови да се пръснат под напирашите му

меса. Когато приближи, Питър спотайвайки се в сенките, успя да разгледа лицето му. Мутрата му беше така оформена, че мязаше на тюлен. Ама наистина приличаше. Дори в тъмното се виждаше как горната му устна стърчи пред долната, както на споменатото животно.

Питър изчака човека да премине покрай него. После го нападна в гръб. Удари го по главата с трикилограмовия чук. Мъжът се олюля и започна да се свлича. Бавно. Ръцете му драпаха във въздуха, търсещи нещо за което да се уловят. Ейнджъл удари отново. Пак по главата. И отново. И отново.

Дебелакът падна на земята, агонизирайки. Пухтеше като духало в ковачница. Питър продължи да го удря по главата с чука. Престана, едва когато дебелакът спря да мърда. И да пуфти.

Ейнджъл започна да претърсва топлият труп. Намери голям черен портфейл, марка „Петек“. Питър се отдръпна настрана за да не се изцапа от бликащата кръв. „Странно, като цапна някой по главата, винаги тече много кръв“, каза си Питър.

Ейнджъл намери 300 долара в портмонето. Имаше и лична карта със снимка на дебелака, лежащ пред него. На снимката изглеждаше строг, замечтан и волеви. Питър се вгледа в личната карта. Мъртвия мъж се казваше Майкъл Малик.

„Няма значение кой си“, помисли си Питър. Бръкна в долнището на анцуга си и извади малък остър нож-пеперуда. „Който и да си бил, вече си само още една душа, принадлежаша на Самаел“, обобщи наум Ейнджъл.

После се зае да навива нагоре единия крачол на дебелака.

Питър трябваше да напише своето поредно послание със стомана.

Върху плът и кръв.

Домашният телефон на Дейвид извънтя. Робинс вдигна слушалката. Беше женски глас:

– Ало, миличък? Какво правиш?

Беше Джина Гомес. Преди около 8 години Дейвид беше спал с нея два пъти. Преди около две години пак бе споделила леглото му. Един път. Напоследък обаче бе толкова надебеляла, че приличаше на някакъв неуспешен генетичен експеримент. Показван по Анимал Планет. Обаче Джина не се отказваше да го преследва и да го тормози за секс.

Дейвид изляз в телефона:

– Разкарай се!

Отсреща се чу гневен вой:

– Пази си гърба!

После се чу щракване от затварянето на слушалката.

Жени. Последната година му бяха поомръзнали. Когато не искаха да се чукат с някой само заради това, че е сравнително известен; е, тогава бяха готови да го направят за едно малко уиски и един „Ред Бул“.

Всъщност от две години имаше връзка с едно момиче, което сега работеше като счетоводителка в Ню Йорк. Виждаха се рядко, едва 1–2 пъти в месеца. Родом приятелката му Ан Хардуик беше от Лок Хевън, щат Пенсилвания. Но идваше само за да се видят. Рядко.

Дейвид беше ходил до Голямата ябълка на четири интервюта за работа. Одобриха го само на едно интервю. Но Дейвид не хареса работата. Не беше свързана с писане.

Освен това Дейвид познаваше най-малко петдесет човека, които въпреки не особено големите си доходи, за нищо на света не искаха да напуснат Лок Хевън.

Дейвид смяташе, че за тях (както и за него), градчето съдържаше частица магия.

Джералд Стийл седеше в своя стар „Крайслер“ и чакаше. В колата миришеше на евтин освежител и на парафин за кожа.

Джери беше паркирал пред дома на Дейвид Робинс и го дебнеше да се покаже отнякъде. Робинс напоследък явно бе сменил номера на мобилния си. Не се обаждаше на никой. Не се срещаше с никой. Домашният му телефон също беше постоянно изключен. Ако някой заговореше Дейвид на улицата или в заведение, Робинс избягваше и да разговаря. Държанието му се бе променило неимоверно.

Беше близо полунощ, когато журналистът се появи. Робинс бе облечен в тъмносино анцуково долнище „Найк“ с бяла запетая; нагоре носеше тениска в същия цвят, може би с един тон по-тъмна. На дясното си рамо беше праметнал, малък спортен сак с неопределен цвят, също „Найк“.

Джералд подкара колата след Робинс. Дейвид в момента изглеждаше като кандидат за „Мистър Олимпия“. Беше се превърнал в културист за около три седмици. Беше станал също намусен, неразговорлив и избухлив човек. От предишният пълничък, любезен, сладкодумен и културен журналист нямаше и помен.

Нещо повече. Дейвид не звънеше на никой. Отхвърляше всички разговори по телефона, а също и всеки опит да се поговори с него лице

в лице.

Джералд следеше Робинс отдалече. По това време на нощта нямаше много коли. Дейвид можеше да го усети.

Една друга кола пък следеше Джералд. Беше червен „Форд Ес-корт“. Задните му прозорци бяха затъмнени с фолио.

Във „Форд“-а седеше Питър Ейнджъл. Гласът от телефона му бе наредил да следи Джералд Стийл. Питър се сети за някаква поговорка на латински, която май беше „Опознай враговете си за да ги победиш“. Или пък нещо подобно.

Питър Ейнджъл следеше Джералд Стийл, който пък дебнеше Дейвид Робинс.

Ейнджъл реши че е време беше полицаят да излезе от играта.

18.

Един червен „Форд“ застигна „Крайслер“-а на Джералд Стийл. Джери машинално се обърна да види кой го задминава. Внезапно полицаят видя, че срещу него някак си обвиняващо е насочено дулото на пистолет. Джералд залегна на дясната седалка, придържайки волана с лявата си ръка.

Чуха се няколко силно приглушени изстрела. Прозореца се пръсна и покри Джери с късчета стъкло.

Стийл предпазливо надигна глава за миг. Видя един прощален изстрел, който пръсната предната лява гума на късчета малки гумички. Джералд моментално отби встрани от пътя. Видя отдалечаващия с „Форд“. Последните две цифри на номера му бяха 6 и 4.

Джералд изгаси колата. Фитнес зала „Титан“, в която тренираше Дейвид Робинс бе наблизко. Имаше малка вероятност копелето, което гърмеше по него, да се опита да гръмне и журналиста.

Стийл извади мобилния си и повика подкрепления.

После прибра телефона и измъкна личния си пистолет „Берета 92-СФ“.

Тръгна към фитнес залата предпазливо и без да бърза.

Имаше да си връща.

Дейвид Робинс се бе спрял на една широка улица, намираща се на стотина ярда от фитнес зала „Титан“. Канеше се да пресече пътното платно и въпреки късния час за всеки случай се огледа за коли.

Отдясно на Дейвид идваше автомобил. Черно „Мондео“. Ново и скъпо. Модел от 2004 г. Колата наби спирачки. От нея излязоха 5 човека. Вкупом тръгнаха към Дейвид. Извадиха от джобовете си ножове и вериги. Единият май че носеше бокс.

На светлината на уличните лампи Дейвид разпозна двама. Бяха тийнейджърите с кучето. Които бе пребил на улицата преди около седмица. Явно си бяха довели дружинка за да си отмъстят. Другите трима изглеждаха с няколко години по-големи от двамата бити. Бяха облечени почти еднакво. С шуслекови анцузи и маратонки „Найк“ или „Рийбок“ Единият носеше спортна шапка с козирка, обърната наобратно и мляскаше шумно дъвка.

Този, който вървеше най-отпред държеше грамаден лъскав нож. Беше закривен и малко приличаше на ятаган. Отмъстителят имаше дълга къдрава светла коса, бе облечен в сиво анцуково долнище и червена тениска. Закрачи нервно към Дейвид и изляя:

– Този ли е, пичове? Да го размажем!

Настървени, нападателите продължиха по-уверено да вървят към Дейвид.

Робинс се приготви. Изнесе левия си крак малко напред и вдигна юмруци. Десният крак постави успоредно встрани и крачка назад от левия.

Не знаеше дали ще може да ги свали всичките. Дори да успееше да ги натръшка, достатъчно беше само един да успее да го наръга.

Къдравият дългоскосо с ятагана нападна пръв. Посегна да намушка Дейвид в стомаха. Робинс отскочи вляво и го ритна силно в десния прасец. Лоу кик. Не успя да му ступи крака. Но онзи се сгърчи и малко остана да падне. Накуцвайки се отдръпна назад. Влачеше се от болка и пъшкакше.

Останалите четирима се нахвърлиха върху Дейвид. Робинс успя да избегне няколко удара с нож. Обаче тийнейджърът, въоръжен с бокс, успя да го нацели в ребрата. Робинс подивя. Започна да посяга към лицата им. Опитваше се да ги прасне в омразните муцуни. Ако успееше да удари някой в брадичката щеше да го приспи. Можеше направо да го убие.

Нападателите на Дейвид се опитваха да го наръгат. Един от тях успя да пореже кокалчетата на десния му юмрук; за сметка на това Робинс успя да го удари с ляво кроше в челюстта – онзи падна на асфалта като застрелян гълъб.

Въпреки това, изглеждаше, че тийнейджърите ще надвият Робинс.

Бяха все още четирима на един. При това, въоръжени с ножове.

Внезапно се чу двоен пукот – като от отворена бутилка шампанско. Единият от ножарите залитна и падна на асфалта. Другите се поотдръпнаха и почнаха да се озъртат. Падналия започна да кърви обилно от рамото, да се гърчи и да крещи.

Отнякъде се бе появил дебел мъжага, облечен в тъмни спортни дрехи. Имаше гадна и отблъскваща брадясала муцуна. В дясната си ръка държеше пистолет. Със заглушител. Насочен към тийнейджърите.

Уличните лампи светеха студено и бездушно. Сякаш превръщаха улицата в една блестяща изоставена морга.

Младежите хвърлиха ножовете и побягнаха. Кой накъдето свари. Дебелият мъжага продължи да стреля по тях. Успя да свали още един. Другите трима избягаха.

Дейвид Робинс не помръдваше. Гледаше зашеметен. Брадясалият дебел тип прибра пистолета и се доближи до журналиста. Дейвид зяпаше втрещено.

Дебелакът попита:

– Какво си зяпнал? Май ти спасих задника?

– Защо стреля по тях?

– Защото щяха да те направят на бифтек.

– Благодаря. Обаче можеше и да се оправя сам.

Дебелият нищо не каза. Извади малък сгъваем нож. Беше със стоманена дръжка и леко закривено острие. Дебелият тръгна към двамата ранени младежи, въргалящи се и стенещи на асфалта.

Дейвид отиде при него и попита:

– Какво ще правиш с този нож?

Дебелият се захили:

– Мисля да им изрежа нещо на крачетата. Пък след като се помъчат, може и да се смиля над тях. И да ги заколя.

Дейвид заповяда:

– Остави ги на мира. Махай се оттука. Аз ще повикам линейка.

– Ей, знаеш ли с кого говориш? Аз съм Мобилният Убиец. Ти се разкарай, за да не легнеш до тях.

Двамата ранени младежи лежаха на шосето и гледаха как двамата мъже се карат.

Дейвид каза твърдо:

– Няма да ти разреша да ги убиеш.

– Сигурен ли си?

Питър Ейнджъл бръкна в долнището си и отново извади пистолета.

Нареди:

– Ако не изчезнеш до една минута, ще те застрелям като куче. После гръмвам и тях. Накрая и тримата ще получите рисунки от нож по крачетата.

Дейвид нерешително погледна пистолета. Проклетите копеленца го бяха нападнали, но не заслужаваха да пукнат. Не си заслужаваше обаче Дейвид да пукне заради тях.

19.

Внезапно недалеч Робинс и Ейнджъл се чу вик:

– *Замръзни!* Робинс, вдигни си ръцете над главата! Ти, дебелако, остави *бавно* ножа и пицова на земята. После също вдигай лапите!

Дейвид побягна още преди да чуе последните думи. Беше разпознал гласа. Принадлежеше на Джералд Стийл. Какво ли щеше да си помисли?

Питър Ейнджъл се наведе и моментално почна да стреля. Бягаше и стреляше, търсейки да се скрие зад някоя паркирана кола.

Джералд Стийл също откри огън.

Когато успя да се поотдалечи от мястото на престрелката, Дейвид забави ход. Започна да ходи, вместо да бяга. Дишаше тежко. Един нормален минавач в една обикновена вечер. Малко хладна за лятото. Светлината на уличните лампи го подтискаше и му навяваше мисли за самота и параноя.

Какво ще си помисли Джери, каза си Дейвид. Детективът с когото вода разследването, ме видя да си говоря с Мобилния Убиец. А до нас лежаха двама ранени младежи. Трябва да му обясня, помисли си Робинс.

Ще му обясня. Но трябва да мине малко време.

Дейвид реши да се скрие. Имаше един много близък приятел, с когото рядко се виждаха по обикновени поводи. Да пият по кафе или по едно малко уиски. Най-често когато си звъняха, единият трябваше да помага на другия.

Имаха и уговорка за такива случаи. Определени думи. А те бяха: „Трябва да се видим. Спешно е!“

Никълъс Антъни. Това беше човекът, на който Дейвид винаги можеше да разчита. Сега Робинс щеше да се скрие при него.

20.

Кабинетът на главния редактор на вестник „Ню Лайф“ като че ли бе побрал целия редакционен екип. Шефът – Джон Дай – бе свил гнездо зад огромно бюро с качнал на него компютър и обкичен с периферни устройства. Двете пом. Редакторки се гушеха в огромни кожени фотьойли. Около една дузина репортери, завеждаши отдели и фоторепортери бяха насядали в кабинента навсякъде като прегладнели врабчета кой където свари; повечето се бяха побрали върху големият кожен диван срещу бюрото, а някои седяха на модерни и изгъзарчени столове с колелца.

Главния редактор обяви:

– Колеги, събрах ви понеже човек от нашия вестник е нарочен за съучастник на „Мобилния Убиец“ и исках да се посъветваме дали можем да пуснем това като новина.

Започна шушукане. Възгласите „Не е възможно“, „Това е някаква нова партенка“, се чуха от различни ъгли на обширната слънчева стая.

Джон Дай повтори:

– За съжаление имаме официално потвърждение от полицейския департамент. Нашият най-добър служител Дейвид Робинс е обявен за национално издирване. Заподозрян е като съучастник в едно или няколко убийства.

Майк Пинтър, един от фоторепортерите се възмути:

– Ченгетата са се сбъркали. Всички добре познаваме Дейвид. Той не би направил нищо незаконно. Особено да стане съучастник на убиец. Шефе, ти сам каза, че той е най-добрият във вестника.

– Нищо не мога да направя, Майки. Фактите говорят против Робинс. Ако ние не пуснем новината, ще излезе в други вестници. И на мене навремето не ми се вярваше за Били и Моника, обаче накрая излезе истина. Аз смятам, че трябва да отразим вярно нещата. И публично да се дистанцираме от Дейвид.

Из кабинета запрескачаха реплики:

– Ами да. Напоследък наистина се държеше странно!

– И колко наедря само за няколко седмици...

– Все пак. *Съучастник на мобилния...*

– Тъпите куки са се сбъркали.

– Щом е пуснат за национално, значи е виновен!

Джон Дай изсумтя:

– Какво решихте колеги?

Думата взе Ивон Ламб – помощник главна редакторка. Беше мършава и суха, с лице и тяло, сякаш взети назаем от мумия. Гласът ѝ беше звучен и писклив едновременно:

– Мисля, че трябва да пуснем новината, шефе. Ако някой е направил нещо извън закона, трябва да си понесе последствията. Независимо къде е работил, колко е добър в работата си и колко години се е преструвал на примерен гражданин.

21.

Никълъс Антъни паркира сребристия си Понтиак Solstice недалече от църквата. Изключи уредбата, от която врещеше Доли Партън.

Дейвид Робинс лежеше на задните седалки. Ник излезе от колата и се заоглежда за хора. Намираха се почти извън града и не би трябвало да има навалица.

Никълъс Антъни беше много нисък весел здравеняк с чип нос и кръгло лице с някак си ококорени очи. Обичаше да казва за себе си, че е „скучаещ милионер“. Ник винаги се обличаше много леко, независимо дали времето е студено или топло. В момента носеше кожени чехли, хавайска риза с бели и оранжеви шарки и бежови бермуди.

Църквата беше малка, но затова пък до нея имаше гробище. Свечеряваше се. Слънцето бавно се потапяше зад хоризонта. Небето имаше червеникав оттенък, сякаш разкъсана плът се бе сляла с бледосините облаци и бе нарисувала картина на Бош.

Ник махна на приятеля си да излезе от колата. Попита:

– Какво очакваш от Божия Дом? Какво мислиш да правиш в църквата?

– Не знам. Да се изповядам може би, да запаля свещ, или да се помоля. Прекалено много Зло събрах тези дни, Ник. Усещам, че трябва да се обърна към Доброто. И към Бог.

Дейвид се запъти към църковната порта. Беше облечен в костюм на „Карден“. Около мишниците му имаше големи мокри петна. Лицето му беше зачервено и лъскаво. По челото му се стичаха капки пот, достигаха носа и падаха на гърдите му. Беше едновременно притеснен и развълнуван. По някакъв начин го бе страх от Църквата, а от друга страна усещаше, че тя може да му донесе Пречистване и Сила.

Дейвид влезе в изповедалнята направо и без да се замисля. В отрещната ниша имаше свещеник и той дръпна мрежестото прозорче за да

не притеснява изповядващия се.

Днес журналистът бе пригладил косата си назад с гел. Под нея имаше високо чело, напоследък набраздено от бръчки, въпреки възрастта му. Очите му бяха дълбоки и гледаха арогантно.

Дейвид каза:

– Благослови ме, Отче, защото съгреших. Причиних зло. Гледах и бездействия, когато друг вършеше злини. Скарах се с много люде, и съм мразен и преследван от още повече. Но ако Дяволът е свободен да твори ужас на земята, за какво тогава си ти, Господи? Моля за твоята помощ и твоята сила, понеже са ми останали съвсем мъничко вяра, надежда и любов преди да загубя и тях, и да се прегърна Мрака.

Дейвид замълча около минута. Бе развълнуван от думите, които произнесе. Поемаше си тежко дъх.

Откъм мрежестото прозорче се чу:

– Господ ще ти помогне, чадо. И Църквата също.

Дейв излезе от църквата.

Свещеникът напусна изповедалнята. Беше висок млад мъж с интелигентно лице. Свещеникът процеди замислено:

– Значи всичко, което подозирахме за Дейвид Робинс, се оказва вярно.

После бръкна под расото си и извади мобилен телефон.

Набра номера за спешно свързване с Ватикана.

22.

Питър Ейнджъл се намираще в техно клуб. Бе малко след полунощ и той се чувстваше неудобно сред толкова много млади хора. Клубът бе леко изчанчен – от тавана висяха белезници и вериги, а едно от сепаретата бе оформено като килия на затвор. Пит си търсеше жертва. Беше решил да се заяде с някой по-палав младеж и да го накара да излязат навън, уж да се разберат.

Музиката къртеше, карайки клиентите да подскочат като изтървани. Светлинните ефекти караха лицата им да застиват в нелепи маски.

Ейнджъл се приближи до един тъмнокос релефен младеж облечен в дънки и черно боди. Беше прегърнал гаджето – си високо слабо момиче с необичайно големи, плътно начервени устни.

Питър се блъсна в младежа. Бе по-тежък от него с трийсетина килограма и го завъртя. Ейнджъл изрева дрезгаво:

– Полека бе, боклук! Ше те шибам!

– Извинявайте. – измънка момчето.

Питър беше изпил три уискита и се чувстваше необичайно окрилен и силен от обстановката. Хвана младежа за ръката и го задържа навън.

– Я излез бе, смотаняк! Излез отвънка! Сега ще видим ти кого ще блъскаш!

– Остави ме на мира бе, човек. Не виждаш ли, че съм с момиче. Не искам да си имам проблеми с никой тая вечер.

Ейнджъл задържа момчето още по-силно. То се огледа за да види дали няма някой от охраната на клуба наблизо. После сякаш размисли. Каза:

– Добре, бе дебелак, излизай отвън да ти направя главата мека!

Момичето тръгна след тях.

Излязоха от техно клуба. Питър набеляза към кои сгради е най-тъмно и избърза натам. Подкани:

– Идваш ли, педал?

Момчето съвсем се разяри, защото прошепна нещо на гаджето си и тя остана назад. Младежа тръгна към Питър. Ейнджъл бръкна с дясната си ръка отзад на кръста. Бе запасал пистолет, отзад в долнището на анцуга си.

Питър каза:

– Чувал ли си за Мобилния Убиец, боклук? Сега вече го и виждаш! Кажи нещо за довиждане!

Ейнджъл посегна да извади пистолета. Бе пийнал и го правеше бавно. Младежа се затича към него неочаквано бързо и светкавично го удари в главата. Първо с лявата, после и с дясната ръка. Замаян, Питър все пак успя да извади пистолета, но краката му се подкосиха. Едва сега младежа видя, че Ейнджъл има пистолет и побягна към гаджето си.

На Питър му беше толкова зле от ударите, че не успяваше да се прицели. „Мамка му, този сигурно е боксьор“, каза си и стреля два пъти напосоки.

Младежът и приятелката му побягнаха в мрака с все сила.

КОПИЕТО

1.

Статия във в. „Ню Лайф“:

„ВАТИКАНА ИЗПРАЩА ПОСЛАНИК?“

Според неофициален източник кардинал от Ватикана е посетил град Лок Хевън. Духовното лице е пътувало с още няколко мъже с неустановена самоличност. Известно е още, че автомобилът, с който са пристигнали е бил черен, марка „Алфа-Ромео“ с еднакви цифри на рег. номер. За съжаление въпреки специалното проучване, вестник „Ню Лайф“ не можа да научи нищо повече за визитата от Ватикана.

Ник Антъни намери Дейвид Робинс да лежи на пода. На Антъни му изглеждаше някак необичайно такъв голям и силен човек да лежи в несвяст. Напръска го с малко вода от чешмата. Когато това не подейства, лекичко удари два шамара по лицето на Дейвид.

Журналистът отвори очи и загледа неразбиращо.

Дейвид се изправи със залитане и веднага се лепна пред огледалото. На врата му имаше раничка със струпей. Под нея се виждаше някаква черна засъхнала течност. И малко съсирена кръв.

– Да имаш кислородна вода или спирт? Ще ми трябва и малко памук.

Ник се усмихна:

- Май почна да се осъзнаваш. Помниш ли как се казваш?
- Гор-долу. А сега ще ми дадеш ли нещата, за които те помолих?
- Добре. Ще ти дам и лепенка да си залепиш порязаната шия.

Антъни отиде до банята и донесе шишенце спирт и малко памук.

Дейвид леко започна да промива малката дупчица на врата си. Антъни попита:

- Какво стана? Да не се поряза, докато се бръснеш?
- Не. Щях да се прибирам у дома. Обаче на улицата ме пресрещнаха някакви хора с черна „Алфа-Ромео“. Попитаха ме къде съм тръгнал и не знам ли, че полицията ме търси. Казах им, че ако наистина ме търсят куките, няма да е лошо да ме закарат на безопасно място. И им казах да

карат към твоята къща.

Антъни се зачуди:

– Вярно ли? С черна „Алфа-Ромео“? Да не бяха Мъжете в Черно?

– Не. Няма да повярваш ако ти кажа.

– Че защо?

Дейвид въздъхна:

– Единият от тия пичове беше кардинал. С червена шапчица и пурпурен пояс. И нещо като черна рокля.

– Кардинал Ришелю? – Антъни се засмя. – Из града се чува, че напоследък си превъртял, ама това вече е прекалено. После какво стана?

– Докараха ме до твоята къща. – Дейвид се намръщи. – И казаха, че ми оставят нещо, с което да се защита.

– Виж, Дейви, наистина си изкукуруигал. Само ти си способен да срещнеш кардинал на улиците във Лок Хевън. Добре, а защо те намерих припаднал в моята къща?

– Ами нали знам къде държиш ключа. Отворих и ги поканих да влязат.

– И?

– И после ме убодоха с нещо. И аз припаднах. Оттам вече нищо не помня.

Никълъс Антъни започна да се разхожда нервно из къщата. Стигна до хола. Робинс продължаваше да се търка с памучето по шията пред голямото огледало в антрето. Дочу бърборенето на Никълъс от хола:

– Дейвид, щях да ти платя една почивка на Хаваите. Ама май, че е най-добре да ти викам психиатър. И да платя на него.

Робинс си премълча. След малко чу вика на Антъни:

– *Дейвид! Ела веднага тука!*

Робинс се затича към хола. Завари Никълъс да сочи към масата в хола.

Антъни попита:

– Какво е това, Дейв? Ти ли го донесе?

Никълъс сочеше малко черно и обковано със злато сандъче. Стоеше в центъра на масата в хола.

– Не съм го донесъл аз. – отрече Робинс. – Отвори го да видим какво има вътре.

Антъни отвори ковчезето. Вътре лежеше острие на копие. Изглеждаше древно. Имаше сребърна обковка и бе напъхано в златна ножница. Тя обгръщаше острието частично. Златото блестеше и ги заслепяваше, отразявайки светлината на следобедното слънце.

Дейвид каза тържествуващо:

– Видя ли? Ей с това ме убодe кардиналът по врата!

2.

Мобилният телефон на Питър Ейнджъл извъннa. Можеше да го търси само едно същество. Самаел. Всъщност Пит никога не бе отварял клетъчния, но нямаше да се учуди ако вместо СИМ-карта вътре намереше част от човешки мозък.

– Питър...

– Да, Самаел?

– Онзи, журналистът. Дейвид Робинс.

– Какво за него, Самаел?

– Той премина на Другата страна, Питър. Той е опасен за теб и най-вече за мене.

– Да го убия ли, Самаел?

– Да, Питър. *Намери го и го убий.*

Телефонът замлъкна. Питър се замисли. Още в самото начало трябваше да пречука тъпото копеле. Бил с особени способности. Бил един на на милион. Трябвало да му се даде време и можел да стане голяма работа. На всичко отгоре си направи труда насила да му инжектира от модифицирания в биохимична лаборатория еликсир на Самаел, вместо да го запази за себе си.

Кой знае защо, макар че мразеше Робинс, на Ейнджъл не му се тръгваше срещу него. Той го следеше. Виждаше го как се развива физически. Проклетото копеле можеше да дава съвети по културизъм дори и на М-р. Олимпия. Освен това ако е преминал на страната на Онзи... Сигурно е получил още нещо в замяна. Някакви специални умения. Може би дори да лети. Или пък запазено място в Рая.

На Питър никак не му се изправяше срещу Робинс. Все едно да се опитва да убие част от себе си

А може би наистина беше така.

Ник Антъни за първи път правеше описание пред фоторобот. Намираше се в полицейския участък на Лок Хевън. В стаята с фоторобота бяха още и специален детектив Джералд Стийл,

Както и шерифът на Лок Хевън – Джонатан Крейн.

Джонатан беше, слаб, висок, с прошарена коса, весел, приказлив и

подозрителен. Ехидно попита:

– Та какъв казваш трябва да е носа, Антъни?

– Сплескан и масивен. Носа му е чупен, преди години трябва да е тренирал бокс.

– А брадичката?

– Също голяма. Освен това е дебел и има двойна гуша.

Антъни повтаряше доколкото можеше всичко, което му бе казал Дейвид. Самият той не можеше да дойде, понеже веднага щяха да го закопчечат. Все още беше обявен за национално издирване. Смятаха го за съучастник.

Шерифът се поинтересува:

– Ти самият откъде знаеш, че това описание, което ни даваш е на Мобилния Убиец? Антъни, май се опитваш да подведеш следствие по фалшива следа. Май искаш да отклониш подозренията от твоето приятелче Дейвид Робинс?

Никълъс Антъни въздъхна:

– Шерифе Крейн, аз мога да дам показания и пред ФБР. Или пред друг полицаи. Но ако по моите показания заловят Мобилния Убиец, няма да можеш да си намериш работа във Лок Хевън и като чистач на обшинския кенеф.

– Защо трябва да ти вярваме, Антъни?

– Защото съм уважан и богат гражданин, шерифе. Един от най-богатите. Мога да си наема повече адвокати, отколкото ти имаш подчинени. И още нещо. Ще използвам всичките си връзки и влияние за да сваля подозренията от Дейвид Робинс. Сега ще се заяждаш ли, шерифе Крейн, или да продължа с описанието?

– Много ми е чудно откъде един богат и уважаван гражданин знае каквото и да било за Мобилния Убиец. Давай, интересно ми е да те чуя. Между другото не искам да те плаша, но – шерифът махна с ръка към Джери Стийл. – господинът тука е от ФБР.

– Ако искаш – продължи Крейн, – може да го попиташ защо приятелчето ти е обявено за национално издирване. Защото – задъха се шерифа – г-н Стийл го е видял надвесен с още един заподозрян над двама ранени младежи. Бяха простреляни. А и още нещо – ако тяхното описание на Мобилния Убиец се разминава с твоето... веднага отиваш зад решетките.

– Станала е грешка – уверено заяви Ник. – Когато Дейвид се реабилитира, ти шерифе, отново ще започнеш да му лижеш дупенцето. За да не те излага, както в престрелката пред „Дама Пика“. А относно тези

младежи, които са ранени... Защо не ги попитате дали Дейвид не се е опитал да ги спаси?

– Двамата свидетели казват, че си вървели по улицата, когато Дейвид Робинс ги е нападнал. По-късно отнякъде е дошъл негов съучастник, който е започнал да стреля, и ги е ранил в краката.

– Лъжат. – убедено каза Антъни. – Но това ще се разбере по-късно. Ако искате, ще ви разкажа още малко за Мобилния.

– Давай.

– Висок е около пет фута и шест-седем инча. Късо подстриган, брадясал. Има брутална муцуна.

– Случайно да му знаеш и цвета на очите?

– Не. Ушите му са леко клепнали. Предполагам, че ходи винаги спортно облечен – с анцуг и маратонки.

– А бе ти откъде ги знаеш тези работи? Да не си му майка?

Ник Антъни стана да си ходи.

– Казах ти каквото можах. Аз съм си свършил работата. Утре заминавам за Хаваите. Ако не можете да хванете навреме Мобилния, най-накрая ще стигне и до вас.

Шерифът заехидничи:

– Щом си на почивка, ще взема да ти проверя къщата. Нали нямаш нищо против? Имам чувството, че твоето другарче е свилю гнездо в дома ти и вечер си търкате чорапките.

– Ако дойдеш без заповед за обиск, отсега си купи вестник. От онези – дето са пълни с обяви за работа.

Ник Антъни си тръгна от полицията с гаден вкус в устата. Имаше чувството, че е дъвкал нечий лайна. Или по-скоро се е разправял с такива.

3.

Тази вечер Дейвид Робинс пропусна тренировка. Беше опасно да остава повече в къщата на Никълъс Антъни. Нямахше да се учуди ако в момента шерифа въпреки страхливостта си и лицемерието си пред силните на деня, правеше обиск в къщата на Антъни.

Дейвид Робинс бе излязъл да търси Мобилния Убиец. Знаеше как изглежда. Имаше известна представа и как се облича. Беше дебел. Следователно обичаше да се тъпче. Със сигурност излизаше предимно нощем.

Дейвид реши да провери всички заведения за бързо хранене, които работеха до късно. Бе взел назаем една от колите на приятеля си Ник. Един бежов „Кадилак“, който бе поне на 15 години. Колата бе толкова невзрачна, стара и счупена, че никой не би я загледал. Освен това бе мръсна, особено прозорците. Антъни я ползваше само когато ходеше да контролира работниците си по обектите, притежавани от него. Или пък когато ходеше на кучешки изложби.

Дейвид бе навлякъл евтино черно долнище на анцуг и смачкани „Рийбоци“. За да не бие на очи. Нагоре носеше мизерен анорак, също черен, който имаше някакви остатъци от червени кантове по ръкавите. Бе и съвсем леко брадясал. Изглеждаше като човек, който едвам се препитава. Никой не би го погледнал два пъти. Ни жена. Ни кука.

Журналистът обикаляше из града бавно с „Кадилак“-а. Нарочно завъртя през двата парка и през Градската Градина. Бе тъмно, около два без нещо; ако имаше една-две живи душици в парка, шяха да са или наркомани или влюбени.

Дейвид се опита да се постави на мястото на онзи тип. Трябваше от една страна да може да набелязва жертви. От друга трябваше самият той да остава невидим.

Дискотека може би. Или нощен клуб. Чуваха се слухове, че някой се е опитал да нападне двама влюбени пред нощен клуб „Текила“. Бил се представил за Мобилния Убиец.

Жалко, че вече не работеше с полицията. Всъщност ченгетата сега работеха срещу него. Дейв си напомни, че трябва да се пази и от тях.

Робинс подмина една от централните бензиностанции във Лок Хевън. И след 50 метра наби спирачки. Там на дървените маси с пейки поставени в комплекса, който представляваше бензиностанцията на „Тексако“ седеше един мъж. Далече от другите, седеше самичък на една крайна маса. И се тъпчеше.

Заприлича му на човека, когото търсеше. На Мобилния.

Дейвид спря колата вдясно, така че да не пречи на движението.

Какво щеше да направи ако онзи беше човека, който бе разтреперал и ужасил Лок Хевън.

Щеше да го убие?

Не.

Да го арестува.

Щеше, ако беше ченге.

Най-многого, което можеше да направи, беше да го задържи, докато дойдат куките. А самият той да издуха, докато в крайна сметка се

изясни, че не е виновен.

Вътрешено обаче се чувсташе виновен. Да седи и да бездейства. Докато онзи стреля по момчетата.

В крайна сметка май че се пооправяше. Чувстваше се предишния Дейвид Робинс. Журналистът. Добрият човечец, който се разбираше с всички. И имаше много приятели.

Е, сега поне не се карам с никой.

„Защото не се срещаш с никой“, прошепна му някакъв коварен вътрешен гласец. „Защото се криеш от хората и от полицията“, продължиха предателските мисли. „Защото преди беше известен. И сега отново си, но само понеже те търси градската полиция.“ Интересно, дали вече са го обявили за национално издираване?

Дейвид рязко излезе от колата и тръгна към човека, който плюскаше като животно.

Ако беше сбъркал, щеше да се извини.

Ако онзи беше Мобилния, щеше да направи всичко възможно да го залови и предаде на полицията.

Дори да го вкарат в затвора и самият него.

Брадясалият тип прехвърли огромния полуизяден „Биг Мак“ в лавата си ръка. Продължи да дъвче. Дясната му ръка се спусна някъде под пластмасовата маса. По черната гъста брада на мъжа имаше остатъци от зеле и кетчуп.

Дейвид продължи да върви към него. Междувременно извади клетъчния „Самсунг“, който му беше заел Антъни. И набра полицията.

Скоро всичко трябваше да свърши.

Дейвид несъзнателно бе приближил прекалено много до Мобилния Убиец. И онзи го видя.

Питър Ейнджъл извади пистолет изпод масата и започна да стреля по проклетия журналист. Малкото персонал и клиенти, които се намираха по това време на бензиностанцията, взеха да бягат. И да крещят.

Дейвид се гмурна под една от пластмасовите светлобежови пейки. Надигна глава само за миг да надзърне. Ейнджъл вървеше към него и стреляше. Беше на петнайсетина ярда. Скоро щеше да приближи съвсем. И да му пръсне черепа.

Чу се изстрел от пушка.

Един от мъжете, работещи тук, бе измъкнал от някъде пушка „Рюгер“. Стреляше във въздуха. Питър се обърна към него и стреля няколко пъти. Той пропусна, тъй като слабия, мургав работник с пушката се намираше далече от него. Направи на сол обаче витрините на магазина

към бензиностанцията. Мъжа с пушката се прикри някъде навътре. Но все пак стреля отново в посока на Ейнджъл.

Отнякъде се чува приближаващи се полицейски сирени. Ейнджъл спря за момент да помисли какво да прави. После видя камерите на бензиностанцията, работещи и издайнически записващи всичко.

Питър Ейнджъл побягна. За първи път се бе изплашил дотолкова.

4.

Дейвид Робинс и Ник Антъни седяха в една от стаите на партера на къщата на Антъни. И спореха.

Стаята бе луксозна и уютна. В нея имаше последен модел уредба за домашно кино, плазмен телевизор колкото къща, DVD с безброй тонколони и всякави други глезотии, огромна спалня и два стола. Антъни се беше изгънал на спалнята и нервно шракаше с дистанционното на огромния, плазмен Panasonic. Търсеше новините. Нови подробности около Мобилния Убиец.

Дейвид продължаваше да настоява:

– Трябват ми оръжия, Ник. Твоят добър приятел Артър има оръжеен магазин. Най-големият в града.

– Защо са ти железата, братле? Нали най-послед свалиха подозренията от тебе. Камерите на бензиностанцията изясниха кой е лошият. Сега те викат като свидетел. Иди при гадните куки и им кажи всичко. Че си бил на грешното място в неподходящо време.

– Мислиш ли, че куките могат да пипнат Мобилния? Те не могат да се изпикаят сами, щото козирките на шапките им са толкова големи, че не могат да си видят малките пишки. Нищо, че вече имат запис на лицето му. Какво му пречи да смени града? Или да си направи пластична? Нещата са лични. Ник. Аз трябва да го гръмна, преди той да очисти мене. Това е предопределено. Трябват ми оръжия. Обади се на Артър.

– Съжалявам. Оръжията от магазина на Артър са само за законна продажба. Освен това какви са тия месиански истории? Един път отиде на църква и взе да се мислиш за Архангел Михаил. А лошият кой е? Луцифер?

– Мисля, че се казва Самаел. Той е нещо като демон. Използва мобилни телефони като проводник на злото.

– А ти? Ти си сигурно си обсебен от някой ангел или херувим? Как се казваш? Може би Рафаил? Или нещо от сорта?

– При мене случая е друг. Аз съм един от онези хора, един на милион, които могат станат или прекалено добри или прекалено зли. В момента и аз самият не знам какво става с мене. Знам само, че процесът вече е необратим. Аз единствен мога да убия Самаел. И той го знае. Затова ще гледа да ме очисти пръв. За него това е въпрос на оцеляване.

– И сега ти трябва арсенал? Мисля, че си полудял от суплементите, които вземаш. Впрочем откъде ги знаеш тия всички имена и превъплещения, и тем подобни религиозни главоблъсканици? Не вярвам да ги пише в Библията.

– Поразрових тук там. В градската библиотека. В интернет. Е, ще ми намериш ли оръжия или не?

– Ако отидеш в полицията. Ако разкажеш всичко както си е, без религиозните ти увлечения или глупости, за които могат да те бутнат в лудницата. Не искам върху моя близък и известен приятел да тегнат подозрения.

Дейвид се съгласи:

– Добре ще отида. А после? Аз познавам човек, който продава незаконни оръжия. Онзи Джордж Джеферсън. Престъпникът. Той няма да иска да говори с мене. Ако отидем и двамата обаче... За тебе всички знаят какви пари имаш. Само за да е добре с тебе, ще се навие. Ще ми помогнеш ли да си намеря пушкала?

– Не. Мисля, че ако толкова много държиш да спреш Мобилния Убиец, ти ще намериш някакъв начин. Без да се правиш на Рамбо.

5.

Питър Ейнджъл натисна три пъти бутон „6“ на мобилния си телефон „Финерон“. Нокога досега не беше търсил Самаел, но това му се струваше единствения логичен начин.

– Кажу, Питър... – прохрипя слушалката.

– Самаел... Страх ме е.

– Защо?

– Онзи Дейвид Робинс, Господарю. Не мисля, че вече е човек. Мисля, че беше грешка да вливаме в кръвта му онова нещо. Сега изглежда по-силен и по-мускулист от всеки мъж, който някога съм познавал или виждал.

– Онова нещо отдавна не е в кръвта му. Той е пречистен с Копието на Съдбата. Едни мои врагове го прободоха леко в шията с копието на

Свети Мавриций и нашия серум изтече през раната. Сега вече Робинс не може да бъде друг, освен слуга на Светлината.

– А защо изглежда толкова силен и бърз?

– Защото вече е обсебен от Доброто. Защото тренира пет пъти в седмицата. Докато ти всяка нощ пиеш различен алкохол.

– Няма да живея вечно, Самаел...

– Обещавам ти го. А Робинс може и да живее. Освен ако ти не погубиш жалкия му животец!

– Затова те потърсих, Самаел. Не съм сигурен, че съм достатъчно силен да го надвия. Искам твоята помощ и твоята сила. Нещо, което ще ме направи по-могъщ от останалите.

– Имаш я, Питър. Излез и стой гол цяла нощ под пълната луна. Имаш думата ми, че всяка вечер ще ставаш все по-силен от залеза до самия изгрев. На сутринта ще разполагаш с нормалната сила на обикновен човек.

– Благодаря, Самаел. – трогнато каза Ейнджъл.

– Има още нещо, Питър. Ще бъдеш още по-силен в гробище, на място, където е извършено убийство, или там където някой е умрял насилствено. На всички такива места.

– А църквите? До някои църкви има и гробища.

– Църквите са техни, Питър. Избягвай ги ако можеш. Избягвай ги отдалече.

Беше трета нощ след пълнолуние. Луната светеше все така силно, причинявайки безсъние и какви ли не други поразии. Вече втора вечер Дейвид Робинс излизаше със собствената си кола да търси Мобилния Убиец. Предната нощ онзи бе удушил единайсет годишно момиченце и в града вече се развиваше масова психоза. Джералд Стийл бе настоял (по телефона) заедно да излязат да търсят, но Дейвид категорично бе отказал. Нещата вече не бяха дори лични. Враждата се бе превърнала в битка.

И Дейвид трябваше да го намери и да го спре сам.

Поне полицията бе спряла да преследва журналиста. Охранителните камери на бензиностанцията, където стана престрелката, донякъде го бяха реабилитирали. Шерифът Крейн все още го подозираше. И му бе забранено да излиза от града до изясняване на случая.

Дейвид и не мислеше да бяга. Трябваше да стои тук и да търси Мобилния.

Притеснен за най-близките си приятели, ги бе посетил лично и ги бе помолил да заминат някъде за известно време. Стенли Кост го послуша и замина за Маями. Ник Антъни замина за Хаваите. И без друго беше решил. Неговите точни думи бяха: „Време ми е да си пека дупенцето поне месец. Стига толкова бачкане“.

Макар че с Джералд се познаваха отскоро, Дейв предупреди и него. Напразно. На няколко пъти засече колата на Стийл из града. Детективът естествено отрече да го е следил. Заяви просто, че и той търси Мобилния.

6.

Питър Ейнджъл се среща с Робърт Мафей в мазето на последния. Там бе тъмно и студено, имаше паяжини и капани за мишки: изглежда на Мафей му харесваше миризмата, защото не остранияваше вече уловените животинки от капаните.

Робърт бе висок над шест фута, със свръхтесни рамене и несъразмерно изкривено тяло на кроманьонец. Много рядко се бръснеше и още по-рядко се подстригваше. Ето защо лицето му представляваше една топка от преплетени косми, които се разреждаха само там където имаше две черни бляскащи очи.

Двамата мъже седяха на две плетени тръстикови столчета. Помежду им имаше също такава масичка. Върху нея лежаха шест мобилни телефона, марка „Финерон“.

Робърт възкликна:

– Знаеш ли тези телефони са същия като този, дето си го купих наскоро. Същата марка.

– Да. Знам.

– Един глас ми се обади по мобилния и ми заповяда да се срещна с Питър Ейнджъл, и да правя каквото той ми нареди.

– Ами какво да ти кажа, аз съм Мобилния.

– Ти си Мобилния Убиец?!

– Да. Аз съм.

Робърт се протегна:

– Човече, дай да ти стисна ръката. Аз съм голям твой почитател.

– Убил ли си някой досега?

– Само животни. Обаче го правя редовно. Страх ме е да започна с хора.

– Добре. – Питър посочи телефоните. – Ще можеш ли да ги заредиш?

– Искаш да напълня слушалките с взрив? Разбира се.

– Не само това. Трябва да могат да гръмнат, когато им позвъня.

– Всичките шест ли?

– Аха.

– Малко ще е трудно, но ще се справя. Нали знаеш, че с това се занимавам?

– Честно казано, не знам с какво се занимаваш. И на мене Самаел ми звънна, каза ми твоя адрес и да дойда при тебе. Ако искам някой да ми помага.

– Човече, наистина имаш нужда от помощ. Мамка му, всички са срещу тебе. Полицията, федералните, даже и обикновените хора. Даже и пресата е срещу тебе. Вчера гледах по телевизията оня, известния вестникар – Джон Дай да дрънка някакви простотии срещу Мобилния...

Питър го прекъсна:

– Ще заредиш ли телефоните или не? Така че шестте да гръмнат, когато им звънна?

– Разбира се, Мобилен. Какво ще взривяваш?

– Църква.

7.

Дейвид Робинс седеше вкъщи и гледаше Копието на Съдбата. Бяха му го оставили да се защити. Дейвид се чудеше какво ще му помогне едно острие, ако Пит Ейнджъл му дойдеше на гости въоръжен с автомат „Калашников 74“.

Дейвид взе острието на Копието и го вдигна срещу слънчевата светлина, която влизаше през прозорците. Златната кания блестеше. Среброто отдолу не толкова, понеже беше потъмняло. Дейвид извади Копието от ножницата.

В този момент някой позвъни на входната врата. Без да пуска копието, Дейвид отиде да отвори.

На входната врата нямаше никой. Обаче на изтривалката лежеше черен мобилен телефон. Марка „Финерон“.

Питър Ейнджъл подреди шест телефона на различни места в католическата църква „Св. Марк“ извън града. Жалко, че се намираще

толкова далече, но той се надяваше по време на неделната служба да има хора. Единият клетъчен, марка „Финерон“, естествено постави под олтара.

Мобилните бяха пълни с взрив и той можеше да ги задейства съвсем просто. Като набере определен номер. Като натисне три шестници. Любимото число на Самаел.

Беше сравнително топла съботна нощ. Питър бе облечен в едно от любимите си тъмносини долнища „Найки“ и черна, прилепнала по шкембето му тениска. Носеше два сака. В единия имаше лост „кози крак“ и клещи за желязо. С тях лесно разби вратите на църквата. Добре, че не видя пазач. Иначе трябваше да го заколи и погребее в близкото гробище. Все пак не искаше църквата да е затворена до неделя.

Никой не би дошъл на неделна служба, ако църквата е затворена като място на извършено престъпление.

Питър имаше и трето нещо, късо и увито в брезент. То му напомняше за журналиста. Неговият най-сериозен и опасен враг.

Беше време да го убие. По-късно щеше да се погрижи в останките на църквата да се отслужи Черна Литургия.

8.

Беше малко преди полунощ, когато мобилния, който Робинс намери пред вратата, извънтя. Той по навик първо го погледна да види кой се обажда. На екранът не се виждаше нищо.

Дейвид сложи слушалката до ухото си. И чу глас:

– Знаеш кой съм, нали?

– Да. – отвърна Робинс. – Къде си?

– Ще те чакам на гробището „Ласт Рест“. Ако видя куки, някой ще пострада. Най-вече ти. И други хора. Много ще ги боли.

– Добре, идвам. – обеща Дейвид.

Разговорът прекъсна.

Дейвид запали Кадилак-а и потегли. Пусна радиото – старо и черно, но мощно, марка „Блаупункт“, за да се успокои малко преди последната битка.

Радиото улови „Виж Светлината“ на Снап и Дейвид мрачно се усмихна.

Когато излезе извън града, Дейвид видя светлини на фарове. Май че това беше гробището „Ласт Рест“, онова, до което беше

католическата църква „Сейнт Джордж“. Не бе много сигурен, но когато наближи, видя нещо да стърчи точно пред колата. Беше дървен кръст с разпъната на него котка; забит в пръстта. Животното беше приковано с пирони към дървото и от него течеше кръв.

Дейвид излезе от Кадилак-а и вдигна мобилния си за да набере полицията. Тук някъде наблизко трябваше да е Питър Ейнджъл – Мобилния Убиец.

Телефонът бе мъртъв. Не светеше, екранът бе напълно тъмен. Дейв натисна няколко пъти копчето за включване. Не се показва никаква светлинка на дисплея. Нито дори надпис дали е паднала батерията, или има някакъв друг проблем.

Дейвид не можа да разбере какво точно е убило телефона. Дали е просто изтощена батерия, или тук бе намесено и нещо друго. Нещото, което толкова време помагаше на Мобилния Убиец.

Робинс провери дали острието на Копието му е добре прихванато в колана на панталона.

Тогава усети нещо хладно и твърдо да се опира злобно във врата му.

– Здравсти, Дейвид. – гласът на убиеца бе басов и дрезгав.

– Здравей, Питър.

– Извади бавно желязото, което носиш и го пусни бавно на земята.

Не си честен, Дейвид. Не мислиш ли, че трябва да стане според правилата?

– Какви са правилата? Ти да имаш пищов, а аз да нямам?

– Не може да си толкова глупав, Робинс. Ти носиш една от Светите вещи на християнския свят. Да не мислиш че ще те оставя да ме наръгаш с нея?

– Добре, хвърлям Копието. И после?

– После ще те гръмна в главата. Ще ти изрежа един знак на прасеца и ще те оставя на червеите. – Ейнджъл изглеждаше доволен.

Робинс извади бавно Копието на Св. Мавриций и го пусна на земята. Намираха се на една алея в гробището. Около тях смъртно в тъмното се белееха надгробни кръстове и статуи на ангели.

Ейнджъл се хилеше злобно. Явно искаше да позлорадства малко. Щастливо избоботи:

– Знаеш ли, Робинс? Заредил съм църквата с взрив. Мисля на неделната служба да помогна на вярващите да се възнесат по-бързо на небето. А техните души... Всичките тези погубени души ще помогнат на Самаел да възлезе тук при нас.

– До неделя ще си мъртъв. – закани се Робинс. – До неделя ще си мъртъв, а аз ще вървя из града и ще търся всички онези прокълнати телефони, които си продал. Между другото защо не почнахте ти и твоят Самаел да го разнасяте някъде другаде, например в Ню Йорк?

– По-лесно е да се завладее един малък град. По-лесно е да се унищожи и подчини едно смотано градче, почти село. И да се направи свърталище на злото. Освен това ти сам усещаш, че във Лок Хевън има нещо особено. Частица магия. – Ейнджъл си пое въздух. А сега, Робинс, помолете се една минута на вашия Бог, защото след това ще те убия и ще се срещнеш с моя Бог.

Внезапно се чу шум от двигател на кола. Преди двамата да успеят да си поемат дъх, светлините на непознати фарове ги заслепиха и един бял Крайслер шумно спря на десетина метра от тях.

Дейвид чу познат глас:

– Хвърли оръжието на земята и бавно вдигни ръце!

Беше гласът на Джералд Стийл. Самият той изглеждаше като мрачна сянка, криещ се зад лявата врата на Крайслера и държащ нещо лъскаво, насочено към тях.

Питър Ейнджъл изкрещя:

– Журналиста ли искаш? Може и да си го получиш жив, ако хвърлиш пишовете и легнеш пред фаровете!

Ейнджъл бе минал зад гърба на Дейвид. С лявата си ръка бе обгърнал шията му, а с дясната опираше дулото на пистолет в главата му. Дейвид бе значително по-едър и Ейнджъл някак си смешно надничаше малко иззад рамото му.

Джералд Стийл извика:

– Ако му направиш нещо, по-добре почвай да си копаеш гроб! Тъкмо сме в гробище!

Ейнджъл се опита да придърпа Дейвид встрани от светлината на фаровете. Но Дейвид не помръдна.

Джералд Стийл извика:

– Можеш ли да издържиш един изстрел, Дейв?

Ейнджъл промърмори:

– Какво иска да каже той? Какво значи да издържиш на изстрел? Кой може да издържи на изстрел?

Дейвид Робинс внезапно се просна на земята и изкрещя:

– Изстрел!

Стийл моментално почна да стреля. Дейвид се хвърли на земята, знаейки, че убиецът не може да го удържи прав. Всичко това свари

Ейнджъл неподготвен. Той откри огън напосоки в тъмното. После тръгна да бяга из гробището за да се прикрие зад нещо. В последния момент се обърна и простреля Дейвид Робинс. Журналистът успя плонжира и куршумът, който трябваше да го уцели в главата, попадна в десния му прасец.

Робинс пропълзя зад собствената си кола. Стремеше се да се скрие така, че да е по-далече от изстрелите; да ги чува приглушено. Раната на бедрот му кървеше.

Престрелката между Ейнджъл и Стийл продължи десетина минути. После изстрелите се разрешиха. Явно и двамата се сетиха, че трябва да пестят патроните. Ейнджъл изпсува от яд, че беше взел само един пистолет. Този със заглушителя.

Дейвид реши, че е време да се намеси. Не можеше просто да лежи зад колата, докато Ейнджъл дойде да му разпилее мозъка. Трябваше да помогне на Джери. Робинс се поизправи и тръгна куцукайки към престрелката.

Луната беше малка и като изядена от чудовище – една мрачна свидетелка на смърта, понякога криеща единственото си око с облаци.

Джералд Стийл стреляше в посока на огънчетата от пистолета на Робинс. Досега не бе успял да го уцели. Но и Ейнджъл не успяваше. Стийл забеляза, че Ейнджъл избягва да се крие зад кръстове и залагаше главно зад надгробни камъни или плочи. Явно убиецът мразеше кръстове.

Джералд се учуди. Явно все пак имаше нещо мистично и религиозно в цялата тая работа. Опита се да насочи огъня си така, че да изтласка убицеца към близката католическа църква, на чиято бе гробището.

Джералд се надигаше все повече и повече за да се прицели по-добре. Доколкото виждаше в тъмното, разбира се. Без да се усети се откриваше все повече и повече.

Внезапно един куршум удари Джералд в лявото рамо, завъртя го наполовина и го просна на земята. Стийл чу тържествуващия вик на Ейнджъл. Онзи изкрещя:

– С последния патрон, свиньо! С последния! Изхабих три пълнителя, докато ти го набутам. Идвам!

Джери чуваше радостните крясъци на Мобилния Убиец:

– Идвам, копеле! Мога да те подуша в тъмното. Идвам за свинската ти душица!

Стийл провери пистолета си. Той също бе изхабил три пълнителя. И не му бе останал нито един патрон.

Джери се огледа за да потърси някакво оръжие. Камък или може би нещо като пръчка. Рамото го болеше. От него бликаше кръв и се стичаше по ръката, пълнейки носа му с миризмата на ръжда и смърт.

Внезапно Ейнджъл се появи на няколко ярда от Джери. Явно чудесно виждаше в тъмното. Стийл смътно различи, че онзи държеше нещо остро в ръката си. Убиецът се закана:

– Сега ще те изкормя, свиньо. Ще те изкормя с нещо, с което никой не е бил убиван досега. Ще те довърша с Рога на Самаел.

Питър Ейнджъл започна да се приближава. Едва сега Джери видя, че остроото нещо в дясната му ръка наистина беше рог.

В мрака се чу гласът на Дейвид Робинс:

– Искаш ли да се биеш, Ейнджъл? Ела!

Убиецът се обърна. Робинс бе точно на три крачки от него.

– Добре. – съгласи се Ейнджъл. – Първо ще наръгам тебе. – А после – приятелчето ти. Така да е.

Робинс държеше пред себе си острието на Копието на Съдбата. Беше го хванал там, където то би трябвало да се съединява с дървената дръжка. Сребърното острие блестеше. Пиронът, вграден в центъра му, като че ли светеше. Гвоздеят, с който вероятно бе прикован Синът на Бога преди две хиляди години.

Кракът на Робинс кървеше там, където бе прострелян. Ейнджъл почувства, че има предимство. Започна да злорадства:

– Боли ли, Робинс? Да не е засегната бедрената артерия? Колко жалко. Кръвта ти може да изтече, преди да съм те намущкал.

Дейвид не каза нищо. Приблужи се още до убиеца и замахна с Копието. Онзи леко се отдръпна. После посегна с кривия, закривен и остър като игла рог; дъжеше го в дясната ръка. Беше ред на Дейвид да се отдръпне. Ейнджъл продължи атаката си като направи крачка напред и посегна с левия си юмрук. Копието го посрещна във въздуха и го поряза. Убиецът моментално отскочи назад и изохка:

– Мамка му! Това беше бързо! Откога си се научил да се движиш така, журналисте?

Дейвид не каза нищо. Отново замахна, но с лявата ръка. Ейнджъл се отдръпна. После изненадващо скочи върху Робинс. Дейвид някак си успя да хване въоръжената ръка на противника; обаче и Ейнджъл успя да докопа дясната ръка на Робинс. Убиецът реши да ритне с коляно журналистът в слабините. Ритна и усети как кракът му се удря в коляното на Робинс. Мамка му! Журналистът или беше предвидил това, или той искаше в същия момент да го ритне по топките. Копелето знаеше

как да се бие мръсно.

Облаци закриха луната. Убиецът някак се смали, и от разбеснял се демон, изненадващо се превърна в отпуснато дебело човече с вяли и бавни движения. Хватката на Ейнджъл върху ръката му отслабна. Робинс реши, че сега е време да действа решително.

Внезапно Дейвид удари силно с глава носа на Ейнджъл. Моментално шурна кръв. Убиецът се разкрещя силно от болка. Посегна инстинктивно от болката към носа си лявата ръка. И пусна ръката на Дейвид за момент.

Робинс заби Копието на Съдбата в гърдите на Ейнджъл. После отскочи назад. Бе успял да измъкне копието след като нанесе удара. Знаеше колко жизнен е Ейнджъл. Ако тръгнеше към него, пак щеше да го наръга. За всеки случай.

Питър Ейнджъл се свлече на колене. С последни сили успя да промълви:

– Още не си ни победил, Робинс. Има и други, които служат на Самаел. По-силни от мене.

После убиецът падна по корем. Рогът, който държеше, остана под него.

Дейвид очакваше нещо да се случи. За всеки случай седна предпазливо върху Ейнджъл, притискайки го с цялата си тежест. После внимателно изви дясната му ръка. Взе сивозеления остър рог. Беше намазан със зеленикава течност, която прогори дланта му. Отрова. Дейвид силно захвърли рога настрани. След това Робинс пипна врата на Ейнджъл. Мобилният Убиец беше мъртъв. Дейвид не можеше да повярва.

Облаците откриха луната и окото и сега осветяваше гробището някак по-гържествено, по-чисто.

Дейвид си каза: „Джери, трябва да помогна Джери“.

Журналистът изтича до Джералд Стийл. Клекна до него и попита:

– Джери, жив ли си?

Дететивът се изсмя безпомощно, но бодро отвърна:

– Жив съм. Мърдам. Извикай помощ.

– В тебе ли е мобилният ти? Моят е в колата, но като идвах насам, отказа да работи.

– В джоба ми е. И моят телефон се държеше странно. Пробвай. Дано да бачка.

Дейвид извади мобилният от десния джоб на спортния панталон на Стийл. Слава богу, „Ериксон“-ът светна след като отключи клавиатурата.

ПРОЧИСТВАНЕ

Дейвид Робинс беше напълно оневинен. От преследван се превърна в герой. Постоянно получаваше предложения за интервюта. Един два големи вестника от Ню Йорк му предложиха да постъпи при тях на работа. Случката в град Лок Хевън се бе разчула наистина надалече. Дейвид бе получил предложение за работа дори и от един вестник от Торонто, Канада!

Робинс и Стийл седяха в едно от най-забутаните квартални кафенета във Лок Хевън. Умишлено бяха избрали мястото – не искаха никой да им досажда. Освен тях нямаше други клиенти в кафето.

Джералд бе облечен в един от любимите си бежови спортни панталони; нагоре носеше сива и много широка тениска; под нея рамото му беше превързано. Робинс носеше зеленикавосив панталон, с два номера по-голям отколкото трябва. Под панталона му имаше превръзка. Куршумът бе влязъл през мускула и излязъл, за щастие без да закачи артерия или кост. Нагоре Робинс бе облечен в лъскаво черно боди, опънато по огромните му мускули.

Есента сякаш искаше тази година да дойде по-рано. Хладът във въздуха леко подтискаше настроението. Джералд Стийл попита:

– Какво ще правиш сега, Дейвид?

– Искаш да кажеш – какво ще правим сега, Дейвид?

– Защо включваш и мене? – весело се възмути Стийл. – Аз ще си взема болничен и ще го прекарам на Маями. Така като гледам и ти си ранен. Защо не дойдеш с мене?

– Защото двамата с тебе, Джери, имаме още работа.

– Работа ли? Каква работа?

– Млъкни и помисли малко. Ще се сетиш.

Джералд замълча за момент – нещо което не обичаше да прави. Двамата сериозно и с предварително уговорено сърбане и мляскане отпиха от кафетата си. Замислиха се.

Аутопсията на Питър Ейнджъл бе показала, че е имал имплантиран в мозъка си чип за директна връзка с мобилен телефон.

Технологията бе напълно непозната. Тегърва щеше да се разучава. Експертите дълго щяха да умуват дали Ейнджъл си е бил луд, или чипът в мозъка му е имал някакво психотронно влияние.

Рогът, с който Мобилният Убиец бе въоръжен, също бе подложен

на непрекъснати изследвания. Учените успяха да разберат само, че е органичен. И че е кост. От неизестен досега животински вид.

Телефоните марка „Финерон“ пък съдържаха абсолютно непознати технологии. Експертите постоянно бърничкаха двата екземпляра, които Робинс им бе дал и се опитваха да разберат нещо от устройството им.

Но имаше поне още няколко стотици телефона „Финерон“. Които продължаваха да работят. И предупреждаваха всеки техен нов собственик за престолящата му смърт.

Джери възкликна:

– Телефоните! Искаш да издирим телефоните, нали?

– Позна, Джери. Между другото, предполагам дори ти си зацепил, че думата „Финерон“ е анаграма на „Инферно“. Ще трябва да ги унищожим един по един. Ще трябва да прочистим града от мобилната смърт.

– Добре. – съгласи се Джери. – Ама как да го направим?

– Не знам. Освен това има още едно нещо, което трябва да направя.

– Какво?

– Трябва да върна Копието на Съдбата на Ватикана. На мен няма да ми трябва повече.

Стийл се замисли. После каза:

– Не мислиш ли, че трябва да дойдат да си го вземат? Така както ти го донесоха?

– Не знам. Нямам представа. Между другото, аз го нося в мене.

– Ти полудял ли си? И не стърчи ли?

– Това е само острието. – обясни Робинс. – Ти какво, дървена дръжка ли мислиш, че съм му сложил?

– Не. Ама пак трябва да е дълго поне един фут. Къде си го сложил.

– Джери се захили мръснишката. – Да позная ли?

– В панталона е. Нарочно съм пуснал бодито отгоре. Да го закрива.

– Поне някаква ножница измисли ли му? Да не се порежеш.

– Не. Не съм му слагал ножница. Нали си има златен обков.

Един едър пълничък плешив мъж с кристално сини очи седна на съседната маса. Разгърна вестниците, които носеше на масата. Огледа се за сервитьор, но кафенето бе на самообслужване. С достолепна походка и леко разперени ръце, мъжът отиде до бара, взе си една бутилка „Будвайзер“ и седна да пие. Взе единият от вестниците и се зачете. Излъчваше пълно спокойствие.

Робинс се размърда неспокойно на стола.

– Джери, Копието на Съдбата се затопля. Света краво, почна да пари!

Стийл изглежда неразбиращо.

– Това друг начин да кажеш, че ти пари на задника ли е?

– Не, бе. Наистина. Хвани го, че ще ми изгори кълката. Някой гледа ли насам?

И двамата се огледаха. Почти не се забелязваха хора. Беше неделя и явно заради гадното време, на никой не му се излизаше.

Дейвид подаде на Джералд Копието на Съдбата под масичката. Джери замалко не го изпусна. Възмути се:

– Вярно, наистина пари. Ще го изтърва. Пускам го на земята.

Джери официално беше презвитерианец, но по принцип не почита-ше, която и да е религия.

– Леко. – посъветва го Дейвид. – Да не се чуе дрънчене.

– Добре. Сега ще го настъпя с обувката да не стърчи.

– Недей. Това е свещен предмет.

– Какво всички да го гледат ли? И да ни помислят за индианци?

– Забранявам ти да го настъпваш. Остави го да си лежи на земята.

Дейвид се замисли. После каза:

– Откъде-накъде ще се нагорещява? Мислиш ли, че иска да ни покаже нещо?

– Дейви, съвсем си се чалнал. Ти мислиш, че Копието на Съдбата иска да ни покаже нещо!

– Да. Мисля, че се нагорещява, понеже онзи тип на съседната маса има нещо в него.

– И какво?

– Сега ще видиш.

Робинс стана и отиде до мъжа на съседната маса. Човекът вдигна глава от вестника и загледа запитващо Робинс.

Дейвид попита с най-учтивия си тон:

– Извинете, каква марка мобилен телефон имате?

Мъжът отвърна:

– Всъщност аз ползвам два. – в сините му очи се виждаше недоумение.

– Извинете ме за любопитството. Какви марки са?

Мъжът посочи мобилния с алуминиев корпус, който висеше на врата му. Поясни:

– Този е „Алкател“. Другия телефон, който ползвам, е някаква неизвестна марка – „Финерон“. Купих го наскоро от един магазин за телефони, понеже имаше промоция. Все пак защо питате?

Дейвид бръкна и извади портфейла си. Каза:

– Искам да купя вашия „Финерон“. Предлагам ви осемстотин долара за него.

– Осемстотин? Аз го купих за шест стотачки и малко отгоре. Каква е уловката?

– Няма уловка. Добре, предлагам ви хиляда. С тези пари можете да си купите новия модел на „Самсунг“ – Т 1003.

Плешивият мъж помисли и каза:

– Дадено. Да видя парите.

Дейвид му преброи хиляда долара, с което окончателно изпразни портфейла си. Взе телефона и се върна при Джералд Стийл.

През това време пълничкият мъж си изпи бирата почти на екс и после бързо си тръгна. Явно се бе изплашил Дейвид да не поразмисли относно сделката.

Робинс се върна и седна на масичката срещу Джералд. Въздъхна тежко:

– Ще трябва да издействаш специално разрешение от ФБР за конфискация на телефони марка „Финерон“. Иначе ще се разоря.

– Добре. – съгласи се Джери. – Ще издействам. А ти няма ли да унищожиш проклетото нещо?

– След малко, като си изпием кафетата.

Дейвид се сети:

– Къде е Копието?

– Вдигнах го и го държа под масата. Нали е свещен предмет и не трябва да лежи на земята. Освен това вече поизстина. Ще си го прибереш ли?

– Дай го. Сигурен ли си, че не пари?

– Да. Можеш да си го вземеш.

Дейвид без излишни движения и като се оглеждаше, внимателно прибра Копието на Съдбата. Затъкна го странично на кръста си, до ляво-то бедро. Както се носи меч.

Джералд се разбърза:

– Хайде да тръгваме.

– Къде?

– Да намерим останалите шестотин телефона.

– Не мислиш ли, че първо трябва да помолим някой да ни помогне.

– Не. Има неща, които човек трябва да свърши сам.

Дейвид се замисли. После попита:

– А Копието? Ако успее да ни помогне да намерим останалите дяволски джаджи, как ще го върнем?

– Ватикана има 175 мисии из света. Все ще открием някоя.

Дейвид и Джери станаха едновременно.

Дейвид възкликна:

– 175 мисии из целия свят. Освен това, помисли си колко католици считат за нормално да се изповядват редовно. Ето откъде Ватикана знае толкова много. Виж ти, Бог бил навсякъде.

– Дяволът също е навсякъде Дейвид. Най-вече в нас самите.

Двамата тръгнаха към белия „Крайслер“ на Джери, който беше паркиран наблизо. Внезапно от джоба на Дейвид Робинс се дочу звън.

Беше мобилният от прокълнатата марка.

Дейвид извади телефона и внимателно го постави пред задната дясна гума на „Крайслера“.

Джери попита:

– Защо там? Защо не го сложи пред предната?

– Защото така не можем да поднесем или да завием накриво като потегляме. – обясни Дейвид.

Джери се ухили мръснишки. След това запали двигателя.

Миг преди „Крайслера“ да потегли и гумите му да размажат слушалката, телефона започна да звъни. Все по-силно и по-силно.

Сякаш крещеше в агония.

КРАЙ

© 2006 Ради Радев

Източник: <http://www.swordandmagic.com> (през <http://sfbg.us>)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/747>]